

SATIKAS UN HUMORA ŽURNĀLS.

IZNAK KOPŠ 1957. GADA
DIVAS REIZES MĒNESI

LKP CK Izdevniecība,
Rīga, 1989.

DADZIS

Noskanējis
mantslochmelis@inbox.lv

1989 N.

15

1939.

1989.

Fon Ribentrops: — Lūdzu, mīļais biedri Molotov!

JĀNIS DRESLERS

NO GRĀMATAS «BURBUĻU MĀTES PRIEKI UN BĒDAS»

Vecais no Ainažiem bija atlaidis kartiņu, ka «Vieglais» drīz būšot pilns un kuru katru dieniņu varot izmest enkurus Daugavmalā. Nebūtu ap to pašu laiku iekritusi pārvilkšanās uz jauno dzīvoklīti, es savu jūrnieku sagaidītu kā pieklājas — Daugavmalā uz pāja sēdēdama. Pamazām, palēnām vilku mantiņas pa trepi lejā un laiku palaikam paskatījos pa logu: vai vecais jau nenāk? Augšā bija palikusi vēl tikai vecā paša gulta, trumulis un priemuss, kad ieraudzīju savu jūras braucēju tuvojamies. Iedomājos drusku pašpāšēt, noslēdzu durvis un spicēju ausis: kas nu notiks? Augšā noskan zvans, nočīkst durvis un — bladaukšl — jūras lādīte nokrīt uz grīdas. Pēc tam var dzirdēt, ka skraida vīrs uzbudinātiem soļiem no viena kaktiņa otrā... Krietnu brīdi augšā valda kapa klusums, bet tad sāk skanēt ērmuņika un tā bēdīgā dziesma «No rīta ceļos, aunu kājas...». Tas mēdīnš skanēja tik trūvīgi, ka man pašai klausoties nobira asaras īkšķa gala lielumā. Pēc dziedāšanas augšā aizcērt durvis un kāpj vīrs pa trepi lejā tik smagiem soļiem kā ekspresis ar klavieri... Lēnītīnām vēru durvis vaļā, Čālītis aizspraudās man garām un sāka riet... Nu vecā bēdīgais ģimīs sāka noskaidroties kā saulīte. Sakrītām viens otra apkampienos un sabučojāmies tik sirsnīgi, ka viens otrs nāburgs pavēra durvis... Saodu gan, ka pirms manis vecais bucojies ar pudelīti, bet šoreiz

nekā neteicu. No visas tiesas noticējis, ka es šo esmot atstājuši! Norakstījis jau šitādu papīrīti, ko ielikt avīzēs: «Tā kā mana sieva Berta Burbulis, dzimusi Puķīte, no manis aizgājusi, tad par viņas taisītiem parādiem neatbildu. No pieturēšanas brīdinu. Vecen, neaušā-jies, nāc mājā! Atsakos no reibinošu dzērienu brūķēšanas uz veselu mēnesi. Dīji satriektais vīrs: Jorģis Burbulis.»

Par mūsu jauno līgzdīņu vecais dīkti priecīgs: pirmās klases smēķēšanas zalons uz okeāna milzeņā — viņš saka. Viens tāds ārzemes milzis bijis noenkurojies pie kaucošās bojas, kad šie zēģeļējuši no Ainažiem atpakaļ. Vecais gribējis piestūrēt «Vieglo» blakus ārzemes milzim, lai parunātos pa angļiskam, bet tad pieskrējis «Vieglā» kapteinis, izrāvis manējam stūresratu un pagriezis ārzemniekiem ceļu. Šito pazemojumu mans vecais kapteinim nekad nepiedošot. Daugavmalā manējais nokāpis, ne ardievu nepateicis. Ar tādiem biedriem viņš atklātā jūrā vairs nelaižoties ne par ko. Par šito šķandālu es tie-lai nepriecīgs: nu vienu laiciņu dzīvos pa sauszemi un rudens vē-jainās naktīs es varēšu mierīgi izgulēties... Viena ķibeļe tam mūsu jaunajam dzīvoklim tomēr ir: nāk visvisādi ļautiņi un prasa pēc kurpnieka. Cits nes zābakus lāpīt, cits prasa salāpītos rokā... Ne-varēju no tās publikas vairs citādi atkaulies, izliku uz ārdurvīm zīmīti: «Kurpnieks Sekte no šitā dzīvokļa izvilcīs nezināmā vir-zienā. Lūdzu netraucēt mierīgus iedzīvniekus.» Dažs izlasa zīmīti un iet prom, bet, kam kašķīgāks raksteris, tie lien lamāties, lai at-dodot šiem zābakus, un draud iet pēc policijas! Ka tevi ziepjuzāles, kādu piķi tas blēdīgais kurpnieks te savārijjis!

Tas nu būtu tas, bet tad vēl kaut kas, 8. septembrī, jūs zināt, Spilvē notiek aviācijas svētki. Avīzēs jau raksta, ka šogad tie būšot vēl kuplāki nekā citus gadus. Tāpēc dīktis ārkārtīgi uzmanīgi.

PAR BURBUĻU MĀTI

Pirmskara Latvijā sestdienās avīzē «Jaunākās Ziņas» ķertin izķēra, jo tajā vienmēr bija gabaliņš par Burbuļu māti. Bez pārspīlējuma var teikt, ka Burbuļu māti tolaik pazina visi. Es viņu redzēju aviācijas svētkos, kad, vispārējām ovācijām skanot, Burbuļu māte nolēca ar izpletni. Bet patiesībā viņa neeksistēja, viņu bija radījis humorists Jānis Dreslers, lai Burbuļu māte varētu reklamēt veļas pulveri «Borsilu».

1935. gadā stāstīņus par Burbuļu māti autors izdeva atsevišķā grāmatā, iepriekš nosvītīrojis teikumus, ko tolaik bija vajadzējis rakstīt reklāmas nolūkos.

Tātad atcerēsimies, kādreiz šos stāstīņus lasīja visa Latvija!

ANDREJS SKAILIS

kas tur īstēni notiks? Nokrāmēšu māju un aizbraukšu. Pa pieri tak nesītīs un ārā nemetīs, vai nē? Nujā. Un tad nākošu reizīti, kad satiksimies, es jums zināšu par tiem svētkiem visu smalki izstāstīt.

Gudrs sakāmvārds teic, ka ieradumam esmot milzīgs spēks. Tā ir. Piemēra pēc, jemsim manu Brisku. Mūsu vecajā dzīvoklī es viņu atnesu tik maziņu un bērnišķīgu, ka nemācēja vēl ne lāgā kājiņā nostāvēt, ne pienīņu ielakt — apmērcēju pirkstiņu un devu laizīt... Un tad nav nekāds brīnums, ja lopiņš to vietīņu, kur kopts un audzināts, iemīļojis par savu dzimteni. Tagad, kad viņš laukā beidzis savas darīšanas, skrien pa trepi augšā un pie vecā dzīvokļa durvīm nāud, lai laiž iekšā... Man pašai nācis priekšā, ka, neko nedomādama, kāpju pa trepi augšā, vecās pēdās... Pustrepē apķeros: Čālīši baltie, kur tad nu es esju? Augšā starp manējo un vecā gultu stāvēja kumode, bet jaunajā vietā mantiņas iznāca iegrozīt tā, ka abas gultas

bija jāsabīda cieši blakus. Gulam gan, bet vienā tumšā naktī mani sāk mocīt šaušalīgi sapņi: ugunsgrēki un briesmīgi kari ar smacīgām gāzēm mušt mani nost... Uztrūkos un atradu sev zem deguna noliktu vecā pīpil Nakts vidū pārvilku savu gultiņu otrā kaktā. Nu bija cita gulēšana un sapņošana: pa gaisiem vien lidoju kā taurenītis, un pukainās plāvās dziedādama pinu kroņus. No rītiņa pamodos dīkti pacilāta, atminējos jaukos sapņus un savu agrāko apjēmsanos — izdībināt tuvākas ziņas par aviācijas svētkiem. Padzēru kapiju, sapucējos un laidos ceļā. Ar zilo kuģīti aizbraucu līdz cementfabrikim un kājoju taisni prom uz nākošo svētku vietu. Bet tur man pateica, ka es šiem esmot uzbrukusi no nepareizās puses: vajadzējis braukt ar tram-buli un pa ceļam iegriezties štābā. Neko darīt — bija krietnu ga-baliņu jānostaigā, kamēr sameklēju vārtus, kurus pušķo divi raibi izmālēti stabi. Pie vārtiem drusku tā kā bailes sametās, bet tad sa-jēmos un gāju vien. Uz labu laimi atradu īsto māju un durvis, noslaucīju kājas, pieklapēju un gāju iekšā. Lai nenotiktu nekāda pārprašana, bez prasīšanas pasniedzu kungiem visus papīrīšus, kādi bija klāt: pasīti, mītes kvītītes un vēstuliņi, ko vecais atlaida no Ainažiem. Kungi, izlasījuši dukmentēs manu pamiliju, tūlīt zināja, ar ko darīša-nas. Pasniedza man pārti krēslīnus, palūdza piesēst un dīkti laipni apprasījās, kas man pašai uz sirds, ko ražojot mans jūrnieka kungs, kā Briskam ar veselību un vai Čālītis nekožot? Tas mani dīkti aiz-kustināja, ka tik augsti kungi, kas lido visiem pār galvām, ar mani apietas kā ar pašu cilvēku. Izstāstīju savas pamilijas būšanas un iz-teicu sava nāciena nopietnos nolūkus. Nu kungi man izlika kā uz delnas visu svētku kārtību. Čālīši baltie, kas tur tik būs ko redzēt! Paklau-sieties. Būšot divas parādes — viena zemē, otra — gaisā. Pēc parādes rādīšot planierus. Tie esmot tādi stīvāki putni, kuras ar autiņiem jā-rauj gaisā. Gaisa vilcienā kāda dūstīgāka mašīna viņus vilkšot tauvā kā šleperītis plostus. Pēc tam veiklākie lidoņāji gaisā faistīšot mucas, grīs-tes un citas derīgas lietīņas, bet Gambijas Cukurs pārliešot benzīnu no vienas mašīnas otrā. Kad tas būšot padarīts — sāksot karot: li-dotāji pret kājiniekiem, tankiem un lielgabaliem, šie atkal pretī... Bumbas biršot kā krusa uz jauno Spilves pilsētīņu... Baltbijētnie-ku iedalīšot ugunsdzēsējos un sanitāros, lai šiverējas ar dzēšanu un glābšanu katrs ko nagi nes. Pēc lielā kara daži pārdrošnieki lēk-šot no lielā augstuma ar izpletņiem, lai tūlīt sāktu priecāties jautra-jā svētku ballē. Visu to klausoties, es tā iedegos, ka biju gatava uz līdzenas vietas kāpt lidmašīnā un ar izpletni lēkt zemē! Palūdzu kun-gus: vai nevar man to prieciņu atvēlēt? Svētkos ļaušot man izmēģi-nāt roku lidošanā un lēkšanā. Patencināju kungus tur lejā, bet tiem, kas bija jau gaisā, — pametu gaisa bučas un priecīgu sirdi braucu mājās. Tagad jemsu labi tīri izmazgāt savas apukšdrēbītes: ar iz-pletni laižoties, šo dažkārt neredzamo kārtu no apukšas nebūs grūti saskatīt... Vecajam par savu apjēmsanos neesu vēl nekā teikusi. Tā ka

JAUTRO UN ATJAUTĪGO KLUBS

J. MELGAILIS

Ja runājam atklāti, tad Balvos jautro un atjautīgo klubu neviens organizēt nebija domājis. Bet tad kādā jaukā dienā pie gaļas kombināta galvenā inženiera Eduarda Voronina pienāca pagalam piekūsis strādnieks un vaicāja:

— Paklau, priekšniek, vai nebūtu vieglāk, ja mēs to ādu no lopiem vilktu nevis ar rokām, bet ar mašīnu! Varētu strādāt svilpodami!

Priekšlikumu uz klausījies, galvenais inženieris uzsita strādniekam uz pleca:

— Tā ir ģeniāla ideja! Kur mašīnas — tur nav roku darba! Tas taču skaidrs katram skolniekam!

Protams, drošības labad ideju vajadzēja pamatīgi pārdomāt. Taču uz lielu domāšanu Voroninam prāts nenesās. Ja nu viņš domāja, tad vienīgi par priekšnieka uzslavu sakarā ar jaunās tehnikas ieviešanu, bildi uz goda plāksnes, prēmiju...

Tāpēc drīz vien jaunā ādas novelkamā mašīna 4521 rubļa vērtībā tika nopirkta un atvesta uz Balvu gaļas kombinātu. Bet vēl pēc neliela laiciņa, pateicoties galvenā inženiera Voronina, galvenā mehāniķa Leonīda Petunova un kombināta strādnieku pūlēm, jaunā tehnika jau bija uzstādīta!

Bet, tavu brīnumu! Kaut gan katram skolniekam

ir zināms, ka jaunā tehnika izskauz roku darbu un paceļ darba ražīgumu, šoreiz notika savādāk. Vai nu tāpēc, ka mašīna bija par lielu gaļas kombināta šaurajām telpām, vai nu telpas bija par šauru jaunajai mašīnai, — darba ražīgums necēlās. Arī roku darbs netika izskausts. Tieši otrādi — lai apkalpotu neparocīgo tehniku, vajadzēja vēl vairāk strādnieku...

Ko darīt! Šaubu nebija, ka Balvu gaļas kombināta inženiertehniskais personāls nošāvis krietnu buku. Novilkta ādas kļuva arvien grūtāk.

Par laimi, stāvokli glāba tas pats piekūsušais strādnieks:

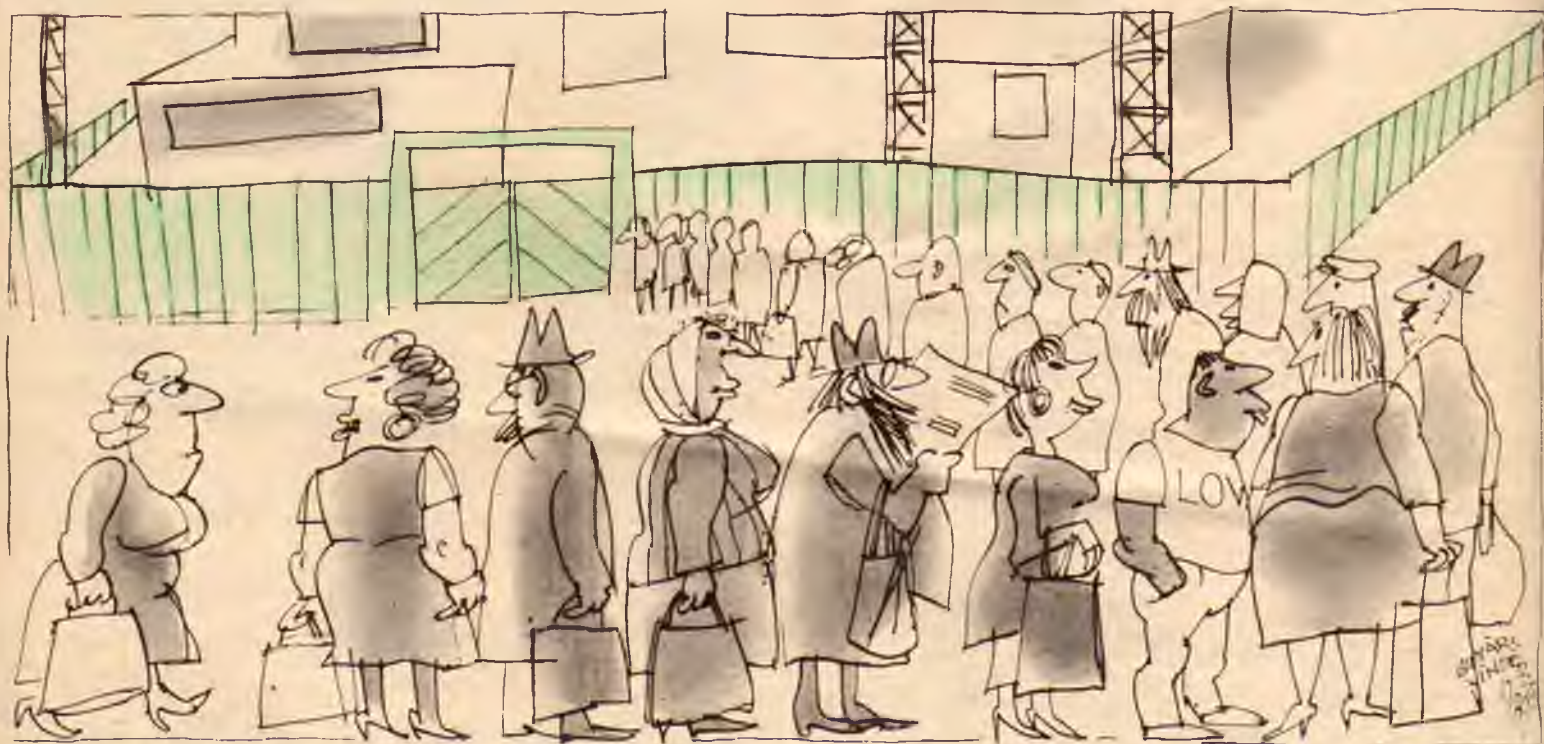
— Paklau, priekšniek, vai nebūtu labāk, ja mēs to ādu no lopiem vilktu ar rokām un nevis ar mašīnu!...

Priekšlikumu uz klausījies, galvenais inženieris uzsita strādniekam uz pleca:

— Pareizi! Mašīna jādemontē! Uzlabosies darba apstākļi! Tas taču skaidrs katram skolniekam!

Vārdu sakot, jautro un atjautīgo klubs Balvu gaļas kombinātā bija nodibināts. Pašreiz dienas kārtībā pagrūts jautājums: kas maksās par šīm tehnikas uzstādīšanas un demontēšanas rotajām!

J. JODS

— TE CEĻ JAUNU VEIKALU. UN TAJĀ VEIKALĀ NETRŪKSOT NEKĀ!

G. VĪNĒDZIS

PAR KO LAI SMEJAS?

Ārkārtīgi gribas smieties. Izvēdināt plaušas tā, lai asaras saskrien acīs. Tikai — par ko!

Anekdotēs vairs nedzird. Pat ne pikantās, kur nu vēl politiskās, ko agrāk tikai sazēpējušies nelieši pirtīs mēdza stāstīt. Manuprāt, tas ir simptomātiski. Ne tāpēc, ka ikvienai ģimenei jau būtu savs dzīvoklis, piedodiet, vanna, bet galvenokārt tāpēc, ka paši lēnītēm kļūstam par anekdošu varoņiem.

Cik tad vēl sen, kad mēs nemitīgi pilnīgajam savu sabiedrību, aizsniedzot attīstībā speciālisma virsotnes, jauzu prātos valdīja absolūta skaidrība un ideāla nosvērtība. Turpretim pašlaik, kad tikpat enerģiski humanizējam, demokratizējam un tlesiskojam šo pašu sabiedrību, agrākā dvēseles miera vairs nav, pat bērni vecmāmiņu uzraudzībā jau metas sociālajās baļānijās. Interesanti!

Objektīvi ņemot, šobrīd dūšas nevienam netrūkst. Ir revolūcijas laiks, uz ielām durklotus matrožus gan neredz, toties miliči tikuši pie jaunām «beisbola kūjām». Tāpēc mierīgi staigājam pa mītiņiem un demonstrācijām, kur plakātos un runās atveldzējam dvēseles, vienlaikus sacenzdamies arī asprātībā un kategorismā, mēra,

takta un gaumes izjūtā. Sak, kurš kuru šoreiz pārsplaus! Šī palete jau ir tik raiba, ka vienkāršs mirstīgais tur vairs nevar orientēties. Kā runā, divi tautieši vismaz trīs partijas spējot uztaisīt!

Tikmēr izaicinājumam atbild izaicinājums. Ir jau bezgala patīkami iztēloties, ka konkurējošā organizācija nogājusi no skatuves, ja tā zemgrīdē pat savus kongresus riko (lai netraumētu mūsu dārgo psihi!), ka tā jau sašķēlusies vai vismaz noslāņojusies, ja atklātībā nonāk tikai pa memorandam valdībai. Un tomēr — šīs nokludusās avis nav mazāk stipras savā ticībā, tās nekautrējas cīņās līdzekļu izvēlē, aicinādamas noskaidrot attiecības pat partijas līmenī. Par to varētu arī pasmieties, ja vien viņu oponenti paši necilātū līdzīgus argumentus...

Politika esot kompromisu māksla. Kamēr vieni soli pa solim cērt taku pretim kopējam sapnim — mūsu suverēnitātei, tikmēr citi uzreiz to grib tvert un grābt, eļļu uguni liedami. Ir jau simpātiska šī jauneklīgā neiecietība, turklāt vēl konstitucionāla, taču, karstu strebjojot, tracinām ne tikai dietologus. Par laimi, mūsu zemnieciskā gudrība palikusi: pat tie, kas vēl labi atmin gan vienus, gan otrs laikus. Kurzemē pēdējās vēlēšanās tomēr balsoja nevis par radikālās kustības, bet par partijas ideologu...

Tā dzīvojam — vienās diskusijās. Tostarp gadās arī pa kādai praktiskai vajadzībai. O, kā visa mums nav! Jo izrādījies, ka pagaidām nav pat ekonomikas, ir tikai koncepcijas. Redz, šis kuģis tik strauji laižot burbuļus, ka neesot i mēģināt vērts to glābt: kad būs uz grunts, tad redzēs, ko iesākt. Tā uzskata pat nopietni saimnieciskie līderi, kas pastiprināti trenējas komercijā. Par naudu runas vairs nav — tikai tad, ja tev ir prece, ko dot, varl vēl cerēt, ka noturēsies virs ūdens. Tāpēc arī tirdzniecības tīklā esam atradinājušies pirkēt, protam tikai zvejot, dabūt. Cenšoties papīrīšus ātrāk aizlaist no kabatas (kam tie ir!), iekams pēdējās mantas nav aizbēgušas no plauktiem. Smieklīgi, vai ne! Tikai — kā kuram.

Vienīgi ar vēsturi puslīdz tiekam galā. Pēc pūsgadsimta pat kaunpilnajam paktam liekam akmeni virsū. Pats galvenais tomēr ir gluži kas cits — ģenerāltirīšana turpinās. Un ne tikai arhīvos, bet visā sabiedrības dzīvē.

Mums ir jāizmēž un jāsakopj sava māja. Ja šai aizņemtībā tomēr uzrodas humora drumslas, mēģināsim atkal izsmieties. Kaut arī paši par sevi.

Egors Šporečins

ATDODIET PIECDESMIT TŪKSTOŠUS!

Kas gan nepriecājas par talciniekiem! Tapēc pilnīgi saprotams bija Jēkabpils autobusu parka darbinieku prieks, kad peķšņi viņi pie sava uzņēmuma aizsargdambja būves ieraudzīja arī vietējā PMK virus.

— Lai slavēta nesavtīgā palīdzība! Urrā!!! — visu plašo šoferu saimi pāršalca skaļas gaviļes.

Te jāsniedz neliels paskaidrojums. Jauncelamais objekts ir paredzēts kā aizsarglidzeklis varbūtējiem udenspludiem. To cēla Rēzeknes celtniecības montāžas ražotne, ar kuru Jēkabpils autobusu parks 1988. gada sākumā bija noslēdzis līgumu par dambja uzbūvēšanu. No 187 tūkstošiem rubļu šī gada sākumā bija apgūti 135 tūkstoši rubļu, un huve drīz vien būtu gatava. Taču kurš gan nepriecātos, ja darbi beigtos vēl atrāk?

Bet, jo rūpīgāk autobusu parka vadītāji veroja talcinieku darbu, jo lielāks izbrīns viņus pārņēma.

Atvēd vienu autokravu dolomīta šķembu un tūdaļ aizpilda kaut kādu papīra lapu. Pacilā lapstu paris stundas atkal raksta. Beidzot vērotāji neizturēja un jautāja:

— Ko tad rakstāt? Vai talkas dienasgrāmatu?

— Neapcelieties! — talcinieki apvainojās. — Aizpildām norikojuma apmaksas lapas.

Te nu atklājās, ka Jēkabpils PMK vīri nav nekādi talcinieki. Nabadziņi, droši vien nezinādami, ka starp Jēkabpils autobusu parku un Rēzeknes Celtniecības montāžas ražotni jau pastāv līgums, viņi pērnā gada nogalē savukart noslēdza līgumu ar Jēkabpils pilsētas izpildkomiteju par jau topoša aizsargdambja celtniecību. Apņēmās apgūt 50 tūkstošus rubļu trieciena tempā, tapēc tagad raujas melnās mīksās. Liek sava objekta pamatos vienu apmaksas lapu smagāku par otru!

Kādus tik darbus čaklie PMK strādnieki ar 4. iecirkņa priekšnieku V. Ivanovu priekšgalā tajās lapās nebija ierakstījuši! Visu pat nav iespējams uzskaitīt. Un kādus būvmateriālus nebija žēlojuši! Kā pasaku gramatās! Piemēram, dambja pamatos viņi ielika dolomīta šķembas, 1370 plātnes, 51 balstu, gumijas cauruļi, stikla šķiedras pakas... Ne-

ko nežēloja. Dambja dzīlēs apglabāja deficīta materiālus par 9390 rubliem! Bet, lai kā centās celtnieki, apgūt solītos 50 tūkstošus viņi nekādi nepaspēja. Zemes darbi bija paveikti apmēram par 5—6 tūkstošiem rubļu. Ko darīt? Nevareja taču PMK vadītāji pievilt savu labvēli — pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieku (tagad jau bijušo) J. Tužikovu, kas viņiem ļāva tik labu līgumu noslēgt. Tapēc sarāva velreiz. Soreiz — pie apmaksas norēķinu papīru apgušanas darbiem. Un tos 50 tūkstošus rubļu pievarēja gan!

Droši vien PMK vīri ar savu priekšnieku U. Putniņu priekšgalā būtu atzīmējuši kārtējo darba uzvaru. Par nelaimi, Jēkabpils pilsētas izpildkomitejas un PMK sadarbības vēsturi kā saistošu kriminalromānu izlasīja LPSR Finanšu ministrijas Kontroles un revīzijas pārvaldes revidents. Izstudēja līgumu par aizsargdambja celtniecību. Izpetīja arī līgumu par ceļa būvi Jēkabpils pilsētā un konstatēja, ka nopelnītā summa, maigi runājot, ir mazliet pārspīlēta: tai pielikta viena lieka nullīte.

Jūs domājat, celtnieki apvainojās? Jūs nepazīstat Jēkabpils PMK virus!

— Droši vien steigā esam kaut ko saputrojuši, — celtnieki jau šā gada marta atzinās revidentam.

— Tiesa, kas tiesa, apmaksas lapas nav īsti precīzi noformētas, — celtnieki savu vainu gluži nenoliedza arī aprīlī, kad viņu darbu izskatīja Jēkabpils Tautas kontroles komiteja.

Tas parpratums ar aizsargdambi beidzot jānokārto, — viņi solījās arī jūnijā, kad PMK apetiti apsprieda rajona izpildkomitejas sēdē.

Esam kļūdījušies! celtnieki savu vainu nenoliedz pat tagad, pēc Jēkabpils izpildkomitejas Tautas deputātu padomes sesijas, kurā arī tika runāts par Jēkabpils PMK divaino saimnieciskās pašfinansēšanas modeli.

Vārdu sakot, Jēkabpils PMK ir ar mieru atzities visos grekos, ja tik nav jāatmaksā atpakaļ Jēkabpils pilsētas izpildkomitejas budžetā 50 tūkstoši...

J. JUZEFS

U. ANDERSONS

VARBŪT TIEŠĀM?

(IEKŠĒJS MONOLOGS)

Nē. Tas galu galā var arī apnikt. «Lūdzu, esiet tik laipns, izspiediet taloniņu, lūdzu, nokompostējiet biļeti!» Ejiet ellē! Kas es viņiem esmu? Izspiedējs? Labi, lai notiek, šoreiz vēl izcaurumošu to talonu. Nevajadzēja gan pašai tik šausmīgos taukus ielaisties, pati varētu nākt un nokompostēt savu talonu. Un šitais ar. Dēlietis kā divguļu gulša, vakaros droši vien aiz gara laika bumbiņas cilā, ar visādiem šū-hū nodarbojas, bet šeit, redz, pakustēt nevar. Te — nē... Te ērtāk bāzties otram virsū, laipnību dīdēt. Še, še, vai man žēl! Laitiņu uzmācība nepazīst

robežu. Un šitā? Piepirkusi pilnas tarbas un viņa ir pasaules naba, nu visiem viņas dēļ gar zemi jākrīt, kājas jātirina. Labi. Šito talonu vēl izcaurumošu, bet nākošo uzmākuli sūtīšu pie velna vecmāmiņas ar visu viņa braucampapīru. Tu redz, kāds?! Tu redz, ko?! Lai es neslāvo! Pustukšā trolejbusā kompostiera priekšā, bet ejot un apsēžoties... Cūcība, zināt! Viņš mani dzīvo! Mācīs, viņš man vietu norādīs... Kur gribēšu, tur stāvēšu, lūk, tā! Ārprāts! Neaudzināta publika. Ļoti zems kultūras līmenis. Varbūt tiešām iet un apsēties?

— TIE TRIS PUTNIŅI IR SADZIEDĀJUŠIES. BET DZIED ĻOTI NEPAREIZI!
E. OSS

KLEKSĪŠI

«Viņš man iesita laukumā starp ausīm, kur izvietoti redzes, ožas un barības uzņemšanas orgāni.»

tagad kaimiņi viņa lamu vietā ir spiesti klausīties mūziku.»

Savācis V. LANDO

«Lūdzu piešķirt man materiālo palīdzību, jo morālo es jau esmu saņēmis.»

«Sieva terorizē ne tikai manus un kopējos, bet arī savus personīgos bērnus.»

«Rainis raksta, ka Jāzepa vadībā, atskaitot Ēģipti, visās valstīs valda bads.»

«Es rakstīju anonīmas vēstules tikai tāpēc, ka esmu audzināts godīguma un principālītātes garā.»

«Klases sanāsmē piedalījās vairāk skolēnu, nekā bija paredzēts, jo uz to bija palikuši arī visi četri sekmīgie skolēni.»

«Tramvaja biļeti es nekompostēju tāpēc, ka nezināju, kurp un kāpēc braucu.»

«Tā kā Rainis visu mūžu gandrīz ir nodzīvojis pa trimdām, tad beigās viņš uzskata, ka arī mājās atrodas trimdā.»

«Ja viņa būtu kārtīga sieviete, vai tad viņa būtu dzīvojusi ar mani deviņus gadus bez reģistrēšanās! Bet es dzīvoju viņas dzīvoklī, par ko var liecināt mana sieva, pie kuras es atgriezos kā likumīgs tās vīrs un ģimenes galva.»

«Ernesta Birznieka-Upīša stāstos ir tāda tautu solidaritāte, ka no tās šodien būtu jāmacās visai Apvienoto Nāciju Organizācijai.»

«Zīdaiņi uz pasauli skatās ar bērna acīm.»

«Pēc bēdru tiesas viņš sāka ieslēgt radiolu uz visskaļāko, un

No skolēnu sacerējumiem Izrakstījis
A. BARISJANS.

Lai pastrādātu cūcību, nav vajadzīgs aizgalds.

Celmlauži ziemžēl nav pirmie — tie ierodas, kad koki jau nozāģēti.

Lai smeltos iedvesmu, nav jāatkorķē pudele.

Virzošais spēks var izpausties arī spērienā pa sēžamvietu.

Visi grib labo. Bet kur lai liek sliktu!

Robežas pārkāpšana sevišķi bīstama tur, kur gudrība robežojas ar mulķību.

ARMĪNS LEJIŅS

ANEKDOTES NO TIEM LAIKIEM

Tiesnesis iznāk no sēžu zāles, gardi smiedamies:

— Kas par lietui! — kolēģis viņam jautā.

— Dzirdēju ārkārtīgi smieklīgu anekdoti!

— Pastāsti man arī!

— Nedrīkstu, tikko iedevu vienam par to piecpadsmit gadus.

Nometnē sargs jautā ieslodzītajam:

— Par ko sēdi?

— Ne par ko, — tas atbild.

— Melo, maita! Ne par ko dod desmit gadus, bet tev iedoti piecpadsmit!

Kopsapulce kolhozā. Dienas kārtībā divi jautājumi:

1. Šķūņa remonts.

2. Komunisma uzcelšana. Sapulcei sākoties, kolhoza priekšsēdētājs paziņo:

— Dēju nav. Pārejam tālīt pie otrā jautājuma.

Stalins un Trumens strīdas, kur vairāk brīvības — Padomju Savienībā vai Savienotajās Valstīs. Trumens saka:

— Pie mums ikviens drīkst nostāties pie Baltā nama un kliegt: «Nost Trumenu!» — un viņam nekas par to nebūs.

Stalins parasta piecus.

— Pie mums arī ikviens var nostāties Sarkanajā laukumā un kliegt: «Nost Trumenu!» Viņam arī par to nekas nebūs.

Leņins pierādīja, ka valsti var vadīt visa tauta.

Stalins pierādīja, ka valsti var vadīt viens cilvēks.

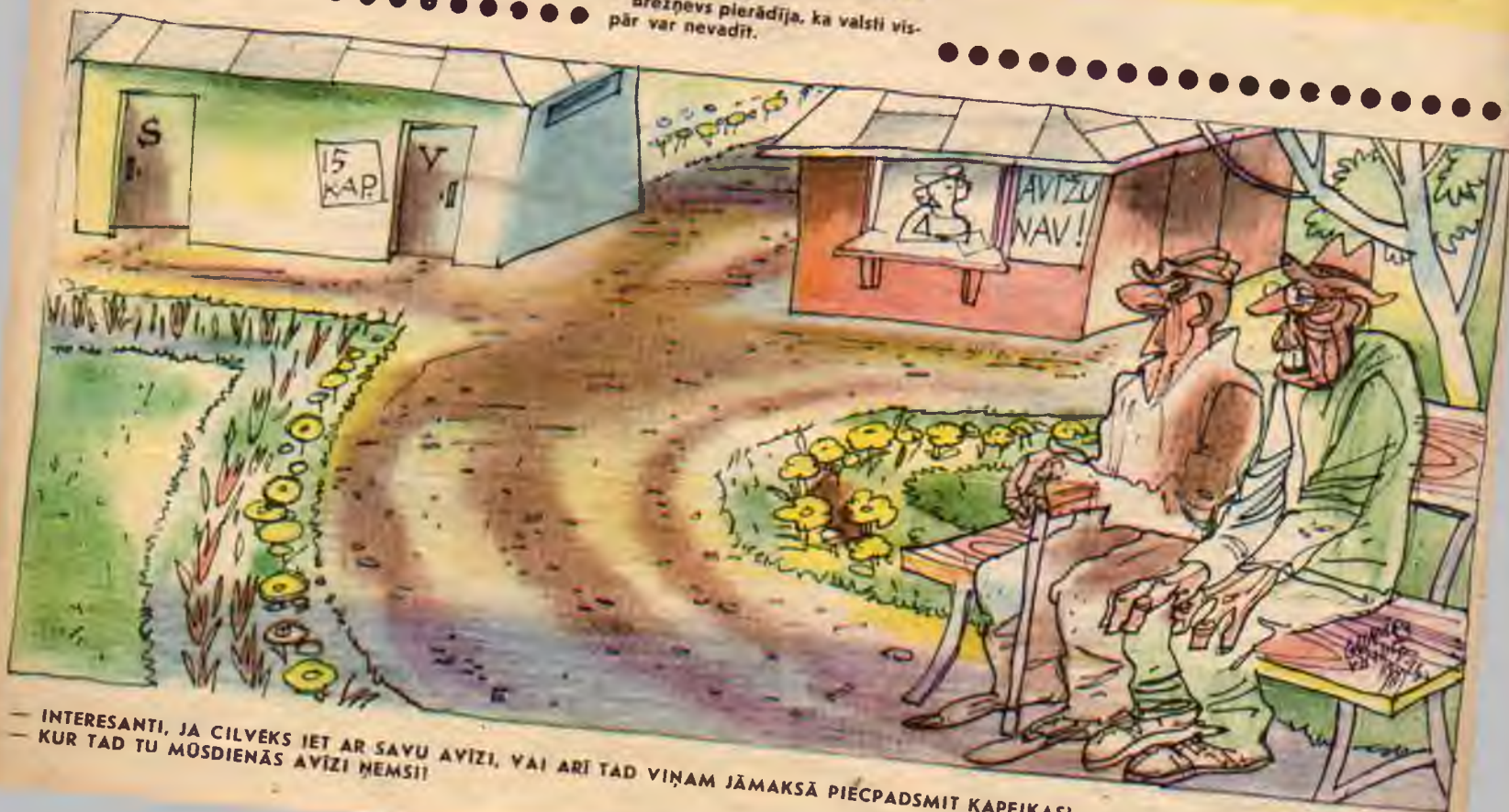
Hruščovs — ka valsti var vadīt jebkurš cilvēks.

Brežņevs pierādīja, ka valsti vispār var nevadīt.

EKSPOZĪCIJAS MAINA

1989

T. SERGIJENKO

— INTERESANTI, JA CILVEKS IET AR SAVU AVIZI, VAI ARĪ TAD VIŅAM JĀMAKSĀ PIECPADSMIT KAPEIKAS!
— KUR TAD TU MŪSDIENĀS AVIZI ŅEMSI!

O. VINOGRADOV

DZIESMA PAR KĀTU JEB ODA MĒRAM

Kad tauta ceļas kājās
Un skaļi saka: «Rīts!»
«Nē, nav!» es kļiedzu pretī
Un jūtos gandarīts,

Jo laikā, kad viss mainās,
Es skaitos oriģināls:
Es dzīvi konservēju
Kā etiķis un sāls.

Man nospļauties tai pusē,
Kur tautas sirds un prāts,
Mans spēks ir iztapībā,
Kā cirvim iztop kāts.

Arvien ir gudrāk stāvēt
Ar to, kam lielāks spēks;
Ja mazais kāro brīvi,
Es saku: tas ir grēks.

Dažs muld, ka esmu zutis,
Cits spriedelē — es liks;
Tie vientiesīši nezina,
Cik zutis noderīgs.

Kliedz pūlis: «Nost ar mēru!»
Lai bļautās, īss kam prāts;
Ar mani kopā cirvis,
Es esmu tikai kāts.

Arī plaģiatori meklē donorus.

Nav jaunuma bez labuma: ja šefs pie-
savinājies tavu izgudrojumu, tad acīm-
redzot tas ir bijis vērtīgs.

Saldi vārdi ir kaitīgi ne tikai diabēti-
kiem.

No augšas, kā zināms, viss ir re-
dzams, bet arī no apakšas var šo to pa-
manīt.

Ir cilvēki, kas tik ļoti augstu vērtē
savu viedokli, ka to patur pie sevis un
pievienojas citu viedoklim.

C. MELAMEDS

HERMANIS PAUKŠS

RUNA

Dārgie biedri! Šī siena ir balta! (Aplausi.)
Bet, ja tā labi ieskatāties, tad pamanāms,
ka patiesībā tā ir melna! (Aplausi.) Taču —
vai mēs varam apgalvot, ka tā patiešām ir
melna? Protams — nē! Jo tā ir pelēka! (Ap-
lausi.) Tomēr, apgalvojot, ka šī siena ir pelē-
ka, mēs kļūdāmies pašā būtībā, jo siena
taču ir zāla! (Aplausi.) Jā — skaista, zāla
siena, bet vai kāds ir padomājis par to, ka
patiesībā tā ir oranža! (Aplausi.) Un ne jau
nu oranža, jo visdziļākajā būtībā tā vienalga
ir zila! (Aplausi.) Bet kurš būs tas, kurš uz-
drošināsies apgalvot, ka šī siena nav dzel-
tena! (Aplausi.) Un, galu galā — vai tad mēs
paši savām acīm neredzam, ka tā ir rozā?
(Aplausi.) Tomēr pienācis laiks atzīt, ka šī
siena ir lillā, lillā un tikai lillā! (Aplausi.) Ar
to tad varētu arī aprobežoties, ja vien šī
siena neizrādītos sarkana... (Aplausi.) Patei-
cos par uzmanību, dārgie biedri, jo princips
es esmu beidzis. Varu vienīgi piebilst, ka
nekādas sienas šeit vispār nav un nekad
arī nav bijis! (Ilgstošī vētraiņi aplausi, ovā-
cijas.)

L. BULIKINA

— TE MUMS IR PARTIJAS KOMITEJA.
— KURAS PARTIJAS!

K. LIELDARCS

NO KONKURSA MATERIĀLĀK

AIVARS VENTS

PLURĀLISMS

Godīgi sakot, mums bija pilnīgi skaidrs, kādēļ
tiek sasaukta sapulce un ko tur runās. Tāpēc
pulcējamies kopā, stingras apņēmības pārpilni.

Pirmais vārdu ņēma direktors Kaķenieks. Gods,
kam gods pienākas, runāt viņš prot. Sākumā
kaismīgi stāsta par pavasari, atmosfēru, jaunām strā-
vām uzņēmumā un visu pārējo, kas dažam la-
bam liek meklēt nēzdogu un bakstīt acu kak-
tiņus. Pēc tam, protams, nāk pats galvenais —
plāns briesmās, atbildība tautas priekšā, mun-
diera gods un tā joprojām. Beigās kā ar mietu
pa pakausi — sestdien jāstrādā, tik un tik pāru
bikšu jāpašauj, citādi prēmijas aizies gar degunu
un kaimiņi, pazoļu špeilētāji, aiz priekiem lēks
uz augšu.

Kaķenieks aplusa, noslaucīja aizsvīdušos bri-
ļu stiklus un jautājoši mūs uzlūkoja. Piegriezīs
Broķis saraustīja bikšu jostu, svarīgi nokremšļojās
un rausās kājās.

— Es domāju, ka mēs dzīvojam laikā, kad
katrs drīkst pateikt savas domas, — viņš teica
un ielieca plaukstā īkšķi.

Kaķenieks piekriļoši pamāja.

— Un ne katreiz šīs domas sakrīt ar priekš-
nieka viedokli, — Broķis turpināja un pielieca
vēl vienu pirkstu.

Kaķenieks māja atkal, tikai šoreiz atturīgāk.

— Un tāpēc es saku tā, — Broķis pakēra
pāris tonu augstāk, — nekāda rukāšana sestdien
nenotiks! Paskat tikai — viens pašvilps, bet pārē-
jie dancos. Tie laiki pagājuši! No šitās bezga-
līgās sturmēšanas man zosāda uzmetas.

Sapulce atzīnīgi dūca, bet Kaķenieks izmisis
plātīja rokas.

— Man bijete uz teātri! — spiedza modelētāja
Žanna. — Kaut kādu tur ūzu dēļ es negribu sev šo
prieku laupīt.

— Es jau saraku tārpus, iznomāju telti. A
Jukumu arī viss sarunāts — mēs sestdien laizā-
m uz vimbām, — paziņoja Plācis, — bikses lai gaid-
līdz pirmsdienai.

— Nevienš mani nepiespiedīs nostāties pre-
kolektīva gribu, — es izteicu savus apsvēru-
mus, — tikai vienotībā mēs esam spēks!

Kaķenieks atkal uzrausās tribīnē un drūm-
blenza mūsu apņēmības pilnajās sejās.

— Nu tad tā, — viņš skumji sacīja, — rau-
piķis visas prēmijas! Nekādi miljoni šā vai t-
tur nesanāk. Tikai žēl, ka būs jāatsakās no tier-
četriem žigulu akumulātoriem, kurus pārvald-
mums solīja. Riepas arīdžan tiks atdodas špeil-
šu bungātājiem. Bet lai jaut! Bez biksēm ne-
viens nav palicis un nepaliks.

Zālē iestājās baismīgs klusums. Pēkšņ
nobālušu vaigu sapulces priekšā nostājās Bro-
ķis.

— Mums tagad ir plurālisms, — viņš teica u-
ielieca plaukstā pirkstu, — tāpēc teikšu atklāti —
tavas vimbās, Plāci, nekur nepamuks. Un vispār
es neatceros, ka tu vai Jukums būtu ko dzīv-
upē nokēruši. Tavs paziņojums ir tiešs aicinā-
jums uz konfrontāciju. To mēs nepieļausim!

Plācis pielēca kājās kā dibenā dzelts.

— Es jau neko! Bet lai Žanna nejauc manu
galvas ar savām bijetēm! Teātris būs vajā ar
citsestdien. Ja viņa negrib iet kopsolī ar visiem
godīgiem darba darītājiem, lai tā arī pasaka-
— Šķeltņiem mēs vajā nedosim! — es ie-
saucos. — Nav ko laiku kavēt! Liekam uz bal-
sošanul

Gaisā pacēlās roku mežs. Ap sirdi kļuva vieg-
li un patīkami. Atklāta domu apmaiņa deva vē-
lāmo rezultātu — sestdien šūsim bikses. Plurā-
lisma apstākļos.

INDUSTRIJA MŪSU DZĪVĒ

Nesen Bolderājas autobusā dzirdēju sarunājamies divus puīšus:

— Baigi sutina! Laižam uz Spilvi nopeldēties!

— Vai tu dulls? Tur jau pumpas var sākt! Jā, kā laiks skrien! Cik sen atpakaļ vēl Rācupītē varēja mūdaties uz vella parašanu! Bet tagad...

Tagad Spilve kļuvusi par Bolderājas lielrūpniecības mezgla sastāvdaļu ar visām no šī apstākļa izrietošajām priekšrocībām. Spilves plāvmalu krumos sen vairs netrokšņo lakstīgalas un ūdeņos — vārdes. Gruzdošu autoriepu un formaldehīda sveķu smaržs viegli plūst pār plāvm, aizvīdamies Rīgas centra virzienā. Neko darīt, industrija ienāk mūsu dzīvē.

Industrija, protams, nes sev līdzīgas neērtības, par ko viegli varam pārliecināties, iepazīnušies ar tām tuvāk.

Daudzus gadus kaunināja presē, apsūdzēja pa radio un nagloja pie kauna staba televīzijas pārraidēs Rīgas cementa un šifera rūpniecību, kas piesārņoja pilsētas gaisu ar nepatīkamiem putekļu makoniem. Bet pērn visiem par lielu prieku un apmierinājumu no augstām trihinēm saņemām vēsti: bus parmaiņas! Cementa un šifera rūpniecība 1989. gadā atmosfēru vairs nepiesārņos! Un tiešām, kopš jaunā gada šī rūpniecība ir likvidēta. Tagad atmosfēru turpina piesārņot tās mantinieks — uzņēmums «Rīgas cementnieks».

Ja gribam būt godīgi, neba jau «Rīgas cementnieks» viens pats Rīgas gaisu bojā. Kompetenti laudis zina teikt, ka Bolderājas kompleksa koksnes pārstrādes kombināts gadā izvada atmosfērā 640 tonnas siera dioksīda, 230 tonnas oglekļa oksīda, 20 tonnas formaldehīda un tā tālāk. Ņemot vērā apstākli, ka Bolderājas rūpniecība mezgls aptver daudzveidīgu ražošanas gammu, tikpat daudzveidīgs ir to kaitīgo vielu daudzums, ko šīs rūpniecības izmet gaisā.

Kur tas viss paliek? Nu, protams, dūmgāzu veidā nāk pa logiem mūsu istabas, silta lietutiņa veidā aprasina mūsu ogu krūmus un sajauca ar ūdeņiem Daugavā.

Ja jau ierunājamies par ūdeņiem, tūdaļ jāpiebilst visiem zināmais fakts, ka Rīgas

lieks — visi ļoti labi zinām, kur tas paliek un kas no tā ir iznācis: jau trešo vasaru Jūrmalas — un ne tikai Jūrmalas — pludmales rotā uzraksti «Peldēties bīstami!».

Pats par sevi saprotams, augstos līmeņos daudz tiek darīts, lai industrializācijas nevēlamās sekas novērstu. Pedējos 10 gados mūsu Ministru Padome ir pieņēmusi vairāk nekā 20 lēmumu par dabas aizsardzības jautājumiem. No vienas puses, lēmumi ir laba lieta, bet no otras — vēl pirms 10 gadiem Rācupītē varēja peldēties. Varbūt lēmumu pārāk daudz? Varbūt taisnība klasiķiem: «Labāk mazāk, toties labāk»?

Tā vien gribas domāt, ka, tieši, no šīs aksiomas vadoties, tiek virzīti valsts kapitālie ieguldījumi dabas aizsardzībai. Ļeņingradas rajonam, kur atrodas Bolderāja un Spilve, uz vienu iedzīvotāju šis ieguldījums 1988. gadā bija 1 rublis un 70 kapeikas, 1989. gadā paredzētas veselas 70 kapeikas, bet 1990. gadā — jau 29 kapeikas. Cilvēks ar zināšanām matematikā, izmantojot ekstrapolācijas metodi, viegli aprēķina, cik kapeikas uz cilvēku šim nolūkam tiks atvēlētas 1991. gadā.

Pajautāsim jebkuram augsta ranga vadītājam viņa domas par ekoloģijas problēmām, un noteikti saņemsim atbildi, ka dabu vajag mīlēt, ka atsevišķu bezatbildīgu darbinieku dēļ nedrīkstam zāgēt zaru, uz kura paši sēžam. Dzirdēsim ļoti pareizus vārdus par zaļās zonas svēlīgo ietekmi uz cilvēku. Uzzināsim, ka apkārtejo vidi vajag glabāt kā acuraugu. Ka šobrīd, pārbūves laikposmā, nedrīkstam rīkoties tik nepārdomāti, kā rīkojušies resursu patvaļnieki slagnācijas periodā.

Pēc šiem vārdiem varetu priekā vai apraudāties, ja vien...

Ja vien Latvijas Valsts pilsetu celtniecības projektēšanas institūts jau nebūtu institūtam «Rūpniecprojekts» iedalījis Bolderājas pusē iecirkni divu jaunu rūpniecības mezglu projektēšanai. Saskaņā ar Latvijas PSR Valsts materiāli tehniskās apgādes komitejas plāniem, kuri, blakus minot, nesaskan ar Rīgas apbūves ģenerālplānu, te paredzēts papildus izvietot desmit — desmit! — jaunus ražošanas objektus, to skaitā trestu «Pribaltlesenergo» un «Sojuzšahtosušenije» ražošanas bāzes.

Šajā projektā ir ieverots viss: gan sanitārās normas un noteikumi, gan nepieciešamie atstatumi starp atsevišķām būvēm un mezgliem, gan celtniecības normas un izmaksas. Aizmirsta vienīgi ekoloģiskā situācija Bolderājā un Rīgā. Un, pats galvenais, aizmirsts, ko par visu to doma apkārtejo iedzīvotāji, darba kolektīvi, Ļeņingradas rajona vadība un sabiedrība kopumā.

Bet tas «Rūpniecprojektu» acimredzot neinteresē.

B. KRASTIŅŠ

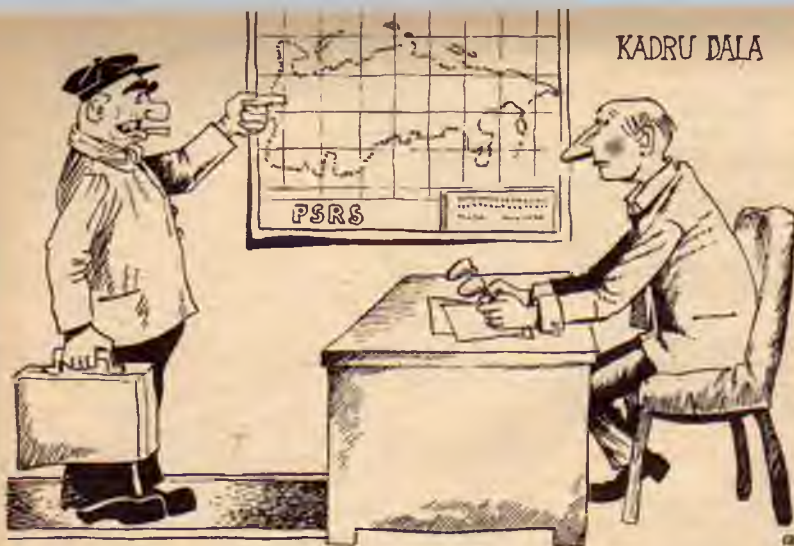
D. BREIKSS

E. RUSMANIS

I. MELODAILIS

KADRU DALA

— JA TE BŪTU MINĒTS, KO KURĀ VIETĀ VAR DABŪT, ES PARĀDĪTU, NO KURIENES ATBRAUCU!

E. RUSMANIS

BITTE, GEBEN SIE MIR...

Tas nav pārāk sarežģīti — iemācīties dažas frāzes no kādas svešvalodas sarunu vārdnīcas. Varat būt droši, ka šīfrants to sapratīs.

Piemēram, viesnīcas «Tūrists» restorānā jums atnesīs visu, ko vēlaties. Taisnība gan, šajā restorānā ir nostabilizējušās dažas tradīcijas. Pavāri un virspavāri izsniedz, teiksim, nedaudz vieglākas porcijas nekā nākas. Vai arī oficianti un bārmeņi rēķinam pieskaita iepriekšējās dienas datumu.

Visus gadījumus uzskaitīt būtu pārāk apgrūtināši un lasītājam tie šķistu garlaicīgi. Tāpēc atļausimies minēt tikai dažus, ko atklāja Rīgas pilsētas Ļeņina rajona tautas kontroles komitejas darbinieki. Martā, izdarot kontrolpirkumu 10. stāva bufetē, konstatēta apkrāpšana par 5,44 rubliem. Katrā vistas galera porcijā trūka 11 gramu, katrā šķiņķa sviestmaizē caurmērā trūka 9 gramu šķiņķa. Pārbaude, jā, saka, nepalika bez sekām. Viesnīcas «Tūrists» restorāna darbinieki bija ļoti izbijušies. Bet drīz nomierinājās. Aprīlī, kad notika atkārtota pārbaude, porcijas atkal izrādījās pārāk mazas. Turklāt palīgtelpās bez jebkādiem dokumentiem glabājās 5 kārbas kakao iebiezinātā pienā. Savā laikā Rīgas pilsētas tautas kontroles komitejas darbinieki konstatēja, ka «Tūristā» jo plaši ir ieviesta pašapgade gan ar kafiju, gan ar citiem produktiem, kuri vienkāšam pircējam un viesim rādās tikai sapņos. Toties zem bāra letes un virtuvē atradās ne viens vien kilograms kafijas pupiņu. Tās jau ir vecas lietas, taču tradīcijas paliku-

šas. Un kā gan tās var izzust, ja daži pavāri un bārmeņi ir pārāk labi iegaumējuši dižo dzīves gudrību: muļķis pat baznīcā dabū pērienu, bet gudrs arī no kroga aiziet ar veselu ādu.

— Nelaime ir tā, ka mūsu restorānam nav īsta direktora, — tautas kontroles komitejas sēdē sūkstījās viesnīcu kompleksa «Tūrists» ģenerāldirektors V. Gruzdups. — Mēs būtu priecīgi, ja mums ar kadriem palīdzētu sociālistiskā īpašuma aizsardzības dienests vai drošības komiteja...

Piebildīsim, vispirms gan pietiktu ar kārtību pašā kompleksā. Tad ražošanas daļas vadītājam I. Sokolovai nevajadzētu brīnīties, kāpēc 18 kilogramu rozīņu vietā līdz katlam nonākuši tikai 11 kilogrami. Vēl tumšāka lieta bija ar sabojāto kotlešu gaļu par 700 rubliem.

Kas attiecas uz kadriem no respektablām iestādēm, tie diez vai daudz ko līdzēs. Tagadējais viesnīcas restorāna direktors K. Vaidaks agrāk strādājis sociālistiskā īpašuma aizsardzības dienestā, bet no šīs iestādes un partijas biedra biļetes viņš atvadījies ne jau pārmērīga godīguma dēļ. Paliek noslēpums — kā šo noslēpumu līdz šai dienai nav zinājis «Tūrista» vadība un partijas organizācija.

Lai būtu, kā būdams, bet viesiem «Tūristā» vēl arvien iespējami visādi pārsveigumi. Var jau sacīt: «Bitte, geben Sie mir...», taču nav zināms, cik un ko jums pasniegs.

M. OSĪTIS

KĀPĒC ES NOBIJOS

Tāpēc, ka mēģināju apkarot noziedzību. Tas notika tā. Lasīju avīzi, un avīzē bija rakstīts par zādzībām, laupīšanām un slepkavībām, kas pēdējā laikā kļūstot arvien biežākas. Tātad milicija ar noziedzniekiem vairs galā netiek, un sabiedrībai, tai skaitā arī man, jāiet palīgā.

Nemot vērā, ka manas fiziskās dotības nav tik ievērojamas kā intelektuālās, no tiešas cīņas aci pret aci nolēmu atturēties. Šerloks Holms ar noziedzniekus uzvarēja, pateicoties prātam un nevis spēkam. Tātad sāku domāt, kādi ir iemesli, kas veicina noziedzības pieaugumu. Es, protams, domāju nevis kaut kā, bet deduktīvi. Deduktīvā domāšanā ir ārkārtīgi svarīgi pamanīt šķietami mazsvarīgu apstākļu sakrītību, kam citi, mazāk kompetenti kriminālmeklētāji, nav pievērsuši uzmanību. Neuzskatiet to par plātīšanos, bet man šādu apstākļu sakrītību izdevās pamanīt — samērā bieži avīžu slejās atkārtojas viena un tā pati frāze: «Aizturētais pirms tik un tik mēnešiem atbrīvots no ieslodzījuma, taču godīgu darbu nav strādājis.» Lūdzu, ievērojiet — nav strādājis!

Un tagad deduktīvi padomāsim, kādu iemeslu dēļ dūšīgs tēvainis pašos spēka gados nestrādā godīgu darbu. Tak jau tāpēc, ka strādāt viņš vai nu negrib, vai nevar. Netrūkst, protams, bijušo cietumnieku, kas strādāt negrib, bet ir citi, kas strādāt grib. Nu lieliski, lai viņi strādā! Lai strādā... Bet, lai cilvēks varētu strādāt, viņam jānodarbojas, respektīvi, viņš jāpieņem darbā.

Kāds filozofs senos laikos teicis, ka pasaule esot būvēta no cerību un vilšanās ķieģeļiem. Ja es, sacīsim, būtu savu laiku atsēdējis cietumnieks — no kā lai dies pasargā! —, man par senā filozofa dižo gudrību visai drīz nāktos pārliecināties no personīgās pieredzes. Tīcat vai ne, darbu es neatrastu!

Vēl pirms pāris gadiem darba meklēšana man nebūtu problēma. No direktīvām iestādēm piezvanītu attiecīga uzņēmuma direktoram un pavēlētu: «Bez kavēšanās pieņemiet darbā fejetonistu Īso, kas tikko izlaists no cietuma.» Un mani — žip, rip! — pieņemtu. Mūsdienās tā vairs nenotiek, mūsdienās kadru lietās vadās nevis no direktīvu iestāžu pavēlēm, bet no saimnieciskā aprēķina. Pateicoties tam, jebkuras brigādes vērši visos jautājumos, kas skar to

intereses, sākuši teikt izšķirošo vārdu. Ja brigāde ar kādu negrib kopā strādāt, tālāka runāšana atkrīt. Un ar bijušajiem noziedzniekiem strādāt kopā parasti neviens negrib. Tāpēc man, ja es būtu bijušais noziedznieks, atliktu divas iespējas — vai nu strādāt grūti, slikti apmaksātu darbu, kam citi roku pielikt negrib, vai dzīvot bez darba un tikt pie naudas likā ceļā. Kuru iespēju es izvēlētos! Spriežot pēc datiem par recidīvisma pieaugumu, ļoti iespējams, otro.

Lūk, šajā vietā es stlprī nobijos. Tātad, deduktīvi domājot, pašreizējā kārtībā, kādā bijušie cietumnieki tiek iesaistīti darbā, ir viens no recidīvisma cēloņiem!

Daži varbūt iebildīs: mani spriedumi nav nekas valrāk kā nekompetenti prāta vingrinājumi. Var jau būt, taču šo to es tomēr zinu. Par minēto problēmu esmu interesējies republikas prokuratūrā, un, galvenais, man ir neliela pieredze.

Jaunības gados, kad nebiju vēl kļuvis par radošu intelligentu un piederēju pie slavenās strādnieku šķiras, «Latvenergo» pārvaldes releju dienestā remontēju elektriskos mērīstrumentus. Augstā priekšniecība reiz gribēja, lai mēs savā mazajā kolektīvā pieņemam no cietuma izlaistu jaunekli. Visi ļoti uztraucās, jo «...ja viņš stieps gumiju, kā mēs no viņa tiksim vajā!».

Un tagad lūdzu uzmanību — manuprāt, tieši tāpēc brigādes no sēdējušām personām grib turēt tātālāk! Tur, aiz dzeloņdrāšu žoga, cilvēks ļoti ātri iemācās strādāt, vīru valodā runājot, kā pusprādzis. Bet, ja viens brigādē šādā veidā strādā, citiem jāsarauj dūšīgāk, un kurl būs tie cēlie, kas to darīs!

Jā, jebkuru personu, ja tā izrādās konkrētajam darbam nepiemērota, mēneša laikā no darba var atbrīvot. To, cienījamie, es zinu. Nelaime tā, ka sēdējušās personas arī to zina un pirmo mēnesi strādā samērā cītīgi. Bet pēc tam pamēģiniet gumijas stiepēju dabūt ārā! Man, protams, nav patiesība vestes kabatā, taču esmu cieši pārliecināts — strādnieki no bijušajiem cietumniekiem baidās tieši šī iemesla dēļ. Un tieši šī iemesla dēļ bez darba paliek arī tie, kas patiešām grib godīgi strādāt un godīgi dzīvot. Bet tas savukārt nozīmē, ka jāmaina darba likumdošana.

Ja kāds tam nepiekrīt, lai viņš deduktīvās domāšanas rezultātā atrod citu izskaidrojumu, kāpēc katrs ceturtais noziedznieks pēc atbrīvošanas atkārtoti nokļūst aiz restēm.

Sarp citu, tiem, kas deduktīvi domāt neprot, esmu ar mieru sniegt konsultācijas. Par brīvu, protams.

A. ISAIS

H. ARULIS

PAMĀCĪBA

Uzrakstīju stāstīņu un aizsūtīju trim republikāniskiem izdevumiem.

No pirmā saņēmu uzslavu: «Jums rakstīšana velcas. Turpiniet tādā pašā garā!»

No otrā saņēmu pateicību: «Jūsu

darbīņš mūs ieliksmoja. Jums ir varens ķēriens!»

Bet no trešā saņēmu īsu, dziļdomīgu frāzi: «Jums vajadzētu vilkt ar kāju pa zināmu vietu!»

Ko tu neteiksi! Tam trešajam nekad vairs nerakstīšu.

M. BANDERS

«NAKTSTRAUKS».

O. BERZINS

KVĒLS SVEICIENS VIJAI PAIKENAI!

27. jūnija «Padomju Jaunatnē» izlasīju Jūsu reklāmas rakstiņu «Kā putns, kā mūzika...», kas, kā nopratu, bija veltīts «vienam no aktīvākajiem viņu [tas ir, karikatūristu. — A. L.] «cilts pārstāvjiem», mazpazīstamajam zīmētājam Uldim Kalniņam. Tā kā temats man tuvs, nolēmu neatpalikt un arī ķerties pie kādas izprašanās par to pašu karikatūrieti Latvijā un visā pasaulē. Tā teikt, plaši un dziļi.

— Pasakiet man, biedri Lejīn, — es visā nopietnībā jautāju pats sev, — kāpēc pie mums te, Daugavas un Gaujas krasios, neatfistās jauniešu karikatūra! Vecajiem ir savas karikatūras, bet jaunajiem — nekā. Vai tik nav vainīgs tas sasodītais «Dadzis», kas nedrukā pamatskolēnu, vidusskolēnu, arodskolēnu, studentu, strādnieku jaunatnes un jaunāko zinātnisko līdzstrādnieku joku bildes, ko!

— Bet priekš kā tad ir jaunatnes prese, a! — devu pats sev pretī, tā teikt, sevi atsēdināju. — Priekš kā ir «Draugs», «Liesma», «Avots» un tā pati «Padomju Jaunatne»!

— Ā! — es atbildēju «Padomju Jaunatnē» izmantoto argumentu stilā. — Tie ir tikai «mietiņi», kas apzīmē vietu, kur vajadzētu būt jaunatnes humoram un karikatūrai. Bet nav! Vienas vienīgas U. Kalniņa «alus bāra» humorizprātnes bildītes, tādi zīmējumiņi rāmīšos, lielākoties noskatīti citur izdotos katalogos, protams, nesalīdzināmi švakāki. Nav jaunatnes satīriskās grafikas!

Ar cieņu bijušais «PJ» autors
karikatūrajautājumos A. LEJINŠ.

A. LIEPINS

Arī tie, kas iet pār liķiem, sūrojas par klupšanas akmeņiem.

Par vēlu meklēt upurjēru, kad vilks jau atās.

Dialektika: agrāk ne pirkstiņu nespēja pakustināt, tagad triec dūri galdā.

Kazarmu sociālisms: visi ļauj bukus, tomēr neviens neuzdrošinās mest plinti krūmos.

Ja prese ir spogulis, tad mēs visu laiku esam dzīvojuši Greizo spoguļu karalīstī.

Par kopīgām mājām visskaļāk kļūst tas, kurš pats visātrāk ticis pie atsevišķa dzīvokļa.

ALNIS AUZIŅŠ

Ko tu labiem cilvēkiem padarīsi!

Ir apnicīgi katru rītu skatīties pa vienu un to pašu logu un redzēt vienus un tos pašus garāmgājējus. Agri vai vēl cilvēkam sirds nāk straujāk pukstēt un viņu pārņem tāluma alka.

— Ceļot, ceļot, nu tik ceļot! — tālumu alku pārņemtais iesaucas un sāk kravāt koferi. Jābrauc, jābrauc... Uz kurieni? Protams, uz Rīgu! Bet spārīgais ceļotājs arī saprot, ka sapņu pilseta tik viegli rokās nedosies. Vispirms jāatrod atbalsta punkts, tramplīns lēcienam, un tad...

Ļoti piemērota šim nolūkam ir Daugavpils. Turienes izpildkomitejas darbinieki dara visu iespējamo, lai Rīgas kārotājus pierakstītu kaut uz laiku. Kaut uz pāris mēnešiem. Un daudzus pieraksta.

Arī Jēkabpils rajona Kūku ciema padomē ar dānu roku pierakstīja vairākus cilvēkus, jo viņi, lūk, pirkšot dzīvojamo māju. Patiesībā to drīkst darīt tikai tie, kas nodzīvojuši šajā vietā vismaz desmit gadu. Ciema padomes darbinieki izlikās to nezinām, un ko viņiem padarīsi? Administratīvā komisija par šādu pārkāpumu noteica milzīgu soda naudu — veselus trīs rubļus!

Ogres trikotāžas kombināts šādus ciemiņus sagaida atplestām rokām. Laipni lūdzam! Drusciņ pastrādājiet un tad... No Ogres Rīga taču kā ar roku aizsniedzama!

Viesmīlības izrādīšanā nedomā atpaukt arī «Rīgas audums», «Rīgas manufaktūra», «Juglas manufaktūra», firma «Latvija», ražošanas apvienība «Alfa» un vairāki citi uzņēmumi. Vispirms atbraucējus noformē darbā, un tad uz pierakstīšanas nav vairs ilgi jāgaida. Nelikumīgi? Pro-

tams, protams. Tā pagājušajā gadā Proletāriešu rajonā vien par pieņemšanu darbā bez pierakstīšanas pie atbildības saukta 61 amatpersona. Un visi bargi tika sodīti — katram bija jāmaksā desmit rubļu. Ja pieķersot otrreiz, tad būšot piecdesmit rubļi! Tikai kā tu otrreiz amatpersonas pieķersi, ja kadru daļās darbinieki nāk un iet, nāk un iet...

Te nu ir vēl viens svarīgs jautājums — kur dārgie atbraucēji nakts melnumā noliks galvu? Protams, kopmītnē. Tur var dzīvot arī nepierakstīti.

Un, kad cilvēks beidzot ir pierakstīts, viņš atceras, ka viņam ir nepilngadīgi pēcnācēji. Un dzīvesbiedrē! Un, lūk, atkal visa ģimene kopā! Ceļojumu alka piepildīta par visiem simt procentiem.

Par dzīvīgu ceļošanas kāres veicinātāju izrādījās 69. DzER pasportiste Natālija Lavrentjeva. Viņa darbojas ar plašu vīrienu. Ja vajadzēja ceļotājus pierakstīt kādā dzīvoklī, fiktīvi palielināja dzīvojamo platību vai samazināja jau esošo iedzīvotāju skaitu. Tagad grūti pateikt, cik iebrāucējiem viņa sniegusi palīdzīgu roku. Tomēr par vienu no šīs amatpersonas meistarspīkiem gan derētu pastāstīt. Lai, tā sacīt, ikviens spētu novērtēt viņas ģeniālo izdomu. Kādā jaukā dienā dzīvokļu ekspluatācijas rajonā uztraukusies ieradās Silvija Ābolaņa no Cēsu ielas 15. nama 3. dzīvokļa. Pie viņas esot pierakstīti kaut kādi sveši cilvēki. Oficiāli nekas nebija atrodams, bet, kad milicijas darbinieki uzmanīgi pārcilāja vienu otru dokumentu, atklājās brīnumu lietas. Kā tas ga-

dījies, kā ne, — šajā dzīvoklī izrādījās p rakstīta arī Marija Loseva, viņas vīrs un r pilngadīgais bērns.

Pašlaik Natālija Lavrentjeva no darba ir brīvota un sākusi strādāt dzīvokļu kooperatīvā «Oktobris». Protams, arī par pasportistu Viss tik laimīgi beidzies tāpēc, ka palīdzīgo dāmas priekšniecība sēž nevis iekšlietu daļā, bet gan Proletāriešu rajona izpildkomitejā.

Šī gada 14. februārī Latvijas PSR Ministru Padome pieņēma lēmumu par migrācijas samazāšanu. Tāpat visiem stīkiem un niķiem it kā bū pienācis gals. Bet kas to deval? Par ceļošanas kāru veicinātāju kļuva neviens cits kā Rīgas pilsētas izpildkomitejas darbinieks A. Politiko. Viņš mar sasauca rajonu pasu galdu darbiniekus un strīti pateica, ka visi tie, kas ieradusies Rīgā līdz šā gada 14. februārim, esot bez ierunām jā pieraksta. Nevarot būt nekādu iebilžu. Ta iejaucās Iekšlietu ministrijas pasu daļas darbinieki, un no šī rīkojuma palika pāri tik čiks...

Bet kā būs turpmāk? Ceļošanas kāres veicinātāji sarosījušies un nedomā tik lēti pado ties. Iekšlietu ministrijas pasu daļas priekšnieks vietniece Irina Kuzņecova ir tādās pašās domās. Viņa līdz šim neesot dzirdējusi, ka Rīgā kaut viens uzņēmuma vadītājs par darbā pieņemtu darbinieku no citām republikām būt samaksājis noteiktos divdesmit piecus tūkstošus! Jā, ko tu labiem cilvēkiem padarīsi!

E. JUMĀR

«DADŽA» EKSPRESINTERVIJA

Jautājums: — Vai Jums Latvijā gribas smieties?

Atbilde: — Humorists var smieties visur. Arī sēdēdams uz asa mēta.

J.: — Vai Cikāgā Jūs jau zinājāt, par ko smieties Latvijā?

A.: — Galvenajos vilcienos jā. Vadlīnijas mēs bijām jau novīkuši. Okeāna otrā pusē nav nekāds noslēpums, kādi cilvēki te ir populāri un kādi nepopulāri. Rubika makšķerēšanu izmantojām vēl Cikāgā, jo paguvām noskatīties «Labvakar» kaseti.

J.: — Pie mums tagad sievietes vairs nerunā par bērnu audzināšanu un štatēm, bet tikai par politiku.

A.: — Jauki! Ir beidzamais laiks sākt izglītoties arī sievietēm.

J.: — Vai politiskajai situācijai Latvijā ir kaut kas kopīgs ar humoru?

A.: — Humors ir dzīve. Dzīve ir politika. Vienmēr un visur humoram ir sava vieta. Tas, ka visu Latvijā notiekošo nevar uztvert pa jokam, ir cita lieta. Bet šajā situācijā pazaudēt humora izjūtu arī nedrīkst.

J.: — Jūs labi zināt, ka mums ir daudz neformālu organizāciju, sabiedrisku, politisku. Mums ir arī Interfronte. Kā Jūs domājat, kurai no tām ir tiešākais sakars ar humoru?

A.: — Varu teikt, ka humora taisīšanā mums ļoti, ļoti palīdz Interfronte. Ja Interfrontes nebūtu, pietrūktu divu lielāko smieklu brāzmu, ko dzirdējām koncertu laikā. Tāpēc no mūsu puses Interfrontei sakām milzīgu paldies!

J.: — Mums tagad daudz kas ir nopērkams uz taloniem. Cukurs. Ziepes. Vai Jums tas neliekas smieklīgi?

A.: — Nē! Droši vien te kāds kaut ko salaidis dēļ, kā mēs sakām. Jo kā gan citādi varētu būt, ka tik daudzus gadus pēc kara lielajā Padomju zemē nav tik elementāru lietu! Te noteikti kaut kas nav kārtībā!

J.: — Mēs sēžam pie kafijas tases. Kā Jums šķiet, kad ir vieglāk jokat — paēdušam vai neēdušam?

A.: — Ir dažādi joki. Ar tukšu vēderu viena skaņa, ar pilnu — cita. Tas gan ir tieša, ka paēdušam cilvēkam humors ir labsirdīgāks.

J.: — Vai piekriat, ka paēdis neēdušu nesaprot?

A.: — Viss atkarīgs no tā, par ko runājam.

bijām nobažījušies, kā šeit uztvers mūsu jokus. Vai nepārpratīs. Reiz Ziemassvētku raidījuma ierakstā «Amerikas balss» studijā mums pašiem negribot iegadījās jokat. Dziedājām Ziemassvētku dziesmas: «Ziemassvētki sabraukuši rakstītām kamanām, skrieniet, bērni, saņemiet basajām kājiņām.» Stop! Latvijā nevar bērniem dabūt kurpītes! Tā nevar dziedāt! «Pīrāgam nabagam...» Stop! Latvijā nevar dabūt raugu, kā tur saimnieks cepis pīrāgu? To arī nevar dziedāt! Gribo tikai pateikt, ka kļūstot pārāk piesardzīgam — to drīkst, to nedrīkst —, var vispār pazust humors.

J.: — Vai piekriat, ka latviešiem humors ir smags kā Latvijas mās?

A.: — Mēs savos uzvedumos pieredzējām, ka latviešiem viss jāpasaka taisnās līnijās. Arī mūsu humors ir diezgan tiešs. Kaut gan latvieši lieliski saprot arī zemtekstus. Tas laikam tāpēc, ka gadiem ilgi vajadzēja lasīt starp rindām.

J.: — Par ko sevi uzskatāt — par emigrantu, klaida latvieti vai trimdinieku?

A.: — Emigrantu! Tas mums ir kaujas sauciens. Ar šo vārdu uz lūpām mēs varam iet kauties! Klaidu latvietim ir ļoti nejauka klaidoņa piegāde. Trimdinieks vēl varētu būt. Un tādā gadījumā varam būt arī nedaudz lepnī, jo mums kā trimdiniekiem ir bijuši ļoti priekšgājēji — Rainis, Aspazija, Ļepins. Tie bija diži cilvēki!

J.: — Vai ir atšķirība starp laiku Cikāgā un Latvijā?

A.: — O! Milzīga! Latvijā laiks skrien nesalīdzināmi ātrāk. Mums liekas, ka mēs sēžam uz mākoņa, nevis staigājam pa zemi. Nebijusi un neparasta sajūta!

J.: — Tagad pavisam nopietns jautājums. Vai latvieši reiz atkal būs kopā?

A.: — Noteikti! Bez šīs ticības ne jūs Latvijā, ne mēs trimdā nebūtu varējuši izdzīvot. Tautai pašai vajag atrast spēku piecelties. Ne zviedri, ne angļi, ne amerikāņi latviešiem nepalīdzēs.

J.: — Ko Jūs gribat pateikt «Dadža» lasītājiem?

A.: — Smejieties un esiet stipri! Un lai turpmāk nav grūtību ar papīru, lai visi «Dadža» cietnāji žurnālu var nopirkt arī kioskā, ne tikai saņemt pa pastu!

Legzdina kungam ar jautājumiem uzmācās

«Čikāgas piecišu» dvēsele, daudzu dziesmu mūzikas un tekstu autors, satīriķis, uzticīgs «Dadža» lasītājs un «Dadža» kalendāru kolekcionārs, šarmants vīriņu kārtas pārstāvis **Alberts Legzdīns** sniedza ekspresinterviju. Tas notika rīta agramāpie kafijas tases viesnīcas «Rīdzene» bārā, turklāt tautis-

ЉУР, ЉУР, ЉУР...

A. LIEPIŅŠ

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Pans Ladislavs kolēģim saka:
— Dzirdēju runājam, ka jūs drīzumā pārceļšot daudz augstākā postenī. Atnāciet svētdien pie manis uz pusdienām. Ja runas par jūsu paaugstināšanu izrādīsies tikai tenkas — nekas, pacienāšu jūs ar tēju!

— Skudriņas strādā sešpadsmit stundas dienā, — skolotājs stāsta. — Ko mēs no tā varam mācīties!

— Ka viņām nav savas arod-biedrības, — Petriks atbild.

Saņēmis no remonta darbnīcas pulksteni, pans Ladislavs jau otrā dienā dodas ar to atpakaļ.

— Kad iedevu pulksteni labošanai, tas rādīja neprecīzi, tomēr gāja. Bet tagad tas neiet nemaz! — pans Ladislavs sašutis sūdzas.

— Piedodiet, — meistars cēli

aizrāda, — es jūsu pulkstenim ne-esmu pieskāries!

Sarunājas divas draudzenes:
— Visi vīrieši vēlas tikai vīnu...
— Bet dažī pat to ne!

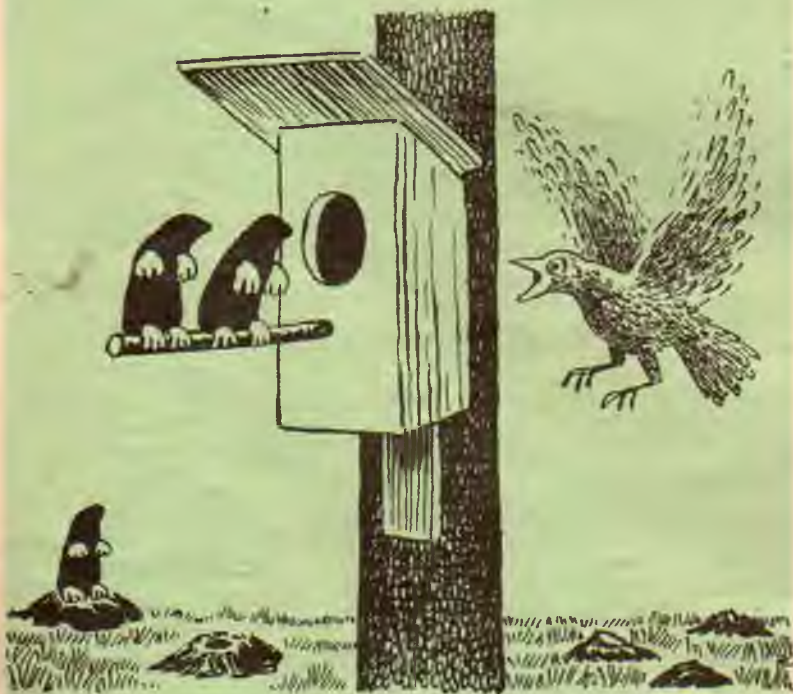
Rotas komandieris paziņo saviem kareivjiem:

— Rīt agri pulksten astoņos izbraucam uz taktiskajām mācībām. Jūs ieņemsiet vietas automašīnu kravas kastēs. Tie, kuriem tur vietas neiznāks, kāps piekabēs. Jautājumi ir!

— Jā, ser. Cikos aties piekabēs!

Vecmāmiņa ģimenes lokā atzīmē savu astoņdesmito dzimšanas dienu. Pēc svētku mielasta viņa pieceļas un dodas uz virtuvi.

— Māmulīt, — viena no meitām viņu aiztur un nosēdina atpakaļ krēslā, — šodien traukus tu nemazgāsi. Varēsi to izdarīt rīt!

— TEĻOSIET MANU ĢIMENI, ES AIZSKRIEŠU PIEPRASĪT LIELĀKU DZIVOKLI!

E. RUSMANIS

— Kārtībā! — kuģu remonta rūpnīcas ražošanas daļas priekšnieks sacīja un parakstīja aktu. — Remonts pabeigts, zvaniet uz zvejnieku kolhozu, lai brauc savam tralerim pakal!

— Zvanīt jau, protams, var, — ceha priekšnieks piebilda. — Bet kāpēc steigties? Mums, redzat, neliela idejiņa radusies. Lūdzu, Lida Petrovna, stāstiet!

Slaida, neapšaubāmi pievilcīga blondīne paskatījās uz ražošanas daļas priekšnieku, burvīgi pasmaidīja un teica:

— Albert Nikolajevič, zelta gabaliņ, es griežos pie jums kolektīva vārdā...

— Lūdzu, lūdzu, Lida Petrovna! Ja varēšu palīdzēt, būšu priecīgs...

— Redzat, kolektīvā radusies doma organizēt vizināšanos ar kuģi. Jā, jūs uzminējāt, ar šo pašu, nule izremontēto skaistuli!

— Es atvainojos, bet...

— Kāpēc «bet»? Miliči melnājs Bertāš brauc sēnot, dakteri ar ātrajām palīdzībām joproj uz Panevēžas tirgu! Vai mēs, kuģu remontētāji, esam sliktāki?

— Vizināšanos varētu noformēt kā pārbaudes braucienu, — ceha priekšnieks atbalstīja Lidu Petrovnu. — Ar likumu tas nav aizliegts.

— Nav jau aizliegts, nav... — ražošanas daļas priekšnieks kļuva pielaidīgāks. — Taču to vajadzēs saskaņot ar Palu Paliču.

— Palu Paliču atstādiet man! — Lida Petrovna iesaucās.

— Tādā gadījumā iebildumi pilnīgi atkrit. Un tomēr vajag labi pardomāt, ko izbraukumā ielūgt. Tur jābūt arī pārstāvjiem no... Jūs mani saprotat?

— Būs šaurs uzticamu personu loks, — Lida Petrovna apsoli-ja. — Es par to gādāšu.

Izbraukuma dalībnieku loks pārāk šaurs tomēr nebija. Pēc lūgto viesu ierašanās uz tralera nevienas brīvas vietas vairs at- rast nevarēja. Dārdēja orķestris. Glābšanas laivā, kur sēdēja viscienījamākie biedri, vēl tikai sāka atkorkēt zvaigžņotās pudeles, bet leja, kajītē, jau rā- va vaļā: «Прощай, любимый го- род, Уходим завтра в море...»

— Pilnā gaitā uz priekšu! — Pals Paličs deva komandu. Ku- ģis viegli iedrebējās un sāka sli- dēt prom no krasta. Pāri upei noskanēja varens «Urrā!».

Pēc pāris minūtēm pie Pala Paliča pieskrēja tehniskās kon- troles nodaļas priekšnieks.

— Tilpnē ieplūst ūdens!

— Ūdens? No kurienes? Pals Paličs nesaprata.

— Jādomā, no upes.

Orķestris ugunīgā ritmā sa- spēlēt lezģinku, un klājs nodr- bēja no deļotāju soļiem.

Uz komandtiltiņa tikmēr s- pulcējās visi remonta rupnīc- specialisti.

— Kuģis sekmīgi iet dibē- to es varu galvot! — galvenā inženieris paziņoja.

— Pilnā gaitā atpakaļ! — Pa- Paličs deva jaunū pavēli.

— Nav iespējams, — viņa iebilda galvenais mehāniks: — Skrūve iekļējusies.

Tikmēr no kajītes dziedāša- skanēja aizvien varenāk: «Н- верх вы, товарищи, все по ме- там...»

— Es nemāku peldēt! — ra- šanas daļas priekšnieks izmis- iekliedzās.

— Jūs nenoslīksiet, — Pals P- ličs nikni atbildēja. — Jūs nees- remontētājs, bet s... Un tie pe- pa virsu! Kurš, atļaujiet jautā- parakstīja aktu par remonta p- beigšanu? Jūs, Albert Nikolaj- vič! Bet tagad mes aizņem lu- lur, lur!

Uz komandtiltiņa, laimē stari- dama, parādījās Lida Petrovna.

— Lieliski! — viņa iesauca — Izbraukums sācies lielisk-

— Bez šaubām, — galvena- mehāniķis viņai piekrita. — Ti- pnē gan nāk ūdens, skrūve iek- ļējusies un mēs sliktam, bet t- ir sikumi.

— Ak dies! — Lida Petrovna iekliedzās.

— Tikai bez panikas! — Pa- Paličs pavēlēja. — Paskaidrojiet- laudim, ka izbraukums paredzē- kombinēts — no krasta ar kuģ- atpakaļ glābšanas laivā un peldu-

Pēkšņi visi jūta grūdienu, kuģ- nodrebēja un tālāk vairs nebrau- ca.

— Urrā! — ceha priekšnieks iekliedzās. — Mēs esam uzskrē- juši sēkli! Nogrimt nav iespē- jams!

— Un tagad klausieties uzman-īgi! — Pals Paličs sacīja un no- slaucīja ar sniegbaltu kabata- lakatiņu pieri. — Par to, kas noti- cis, nevienam ne vārda! Rit la- ūdens tiktu izpumpēts un cau- rums aizmetināts. Pēc tam kuģ- novilkta no sēkļa un tūlīt zvani- uz zvejnieku kolhozu, lai brau- savam tralerim pakal. Punkts.

Kajītē dziedātoji tikmēr bij- tikuši līdz pēdējam pantam u- braši norēca: «Не думали- братьцы, мы сами вчера, Чт- нынче умрем под волнами!»

H. ARULIS

SAIMNIEKA PĀRDOMAS

Nolemu pārceļties uz laukiem. Saimniekošu. Bet cik zemes ņemt? 50 hektārus, tad var isti izvērsties! Varbūt tomēr trīsdes- mit — lēnāk brauksi, tālāk tiksī. Nē, arī tas būs par daudz, jo nav traktora. Art varot arī ar vē- šiem, bet kur lai vērsus ņem?

Ko slauksu? Par to der pado- māt, jo kaut kas jāslauc ir. Pienu pirkt veikalā nav izdevīgi. Vāj- pienu varēs atdot sīvenim. Tā- tad būs arī sīveni!

Nē, govs nebūs, jo nemāku slaukt, sīvenu arī nebūs, jo esmu kulturāls cilvēks. Kas būs? Bū- saimnieks. Protams, arī trīsdes- mit hektāru ir par daudz! Nu- cik ņemt? Ar trim nav ko sakt, ta- ču vairāk apstrādāt nespēšu.

Labāk nopirkšu lāpstu, lejkan- nu un saimniekošu pa mazdār- ziņu. Arī sūniti nopirkšu — bū- ko cipt.

MANI PĒCPUSDIENAS TĒRPI

Vai varat iedomāties, ko es pašlaik daru? Es sēžu un gaidu savu draudzeni Konkordiju, kura skrīen pie manis ar pašu modīgāko modes žurnālu. Pirmīt viņa pa telefonu putā un vaideja:

— Ak, Mērij! Tu nevari iedomāties, kādi modeļi šeit ir pēcpusdienas tērpiem! Pilnīgi jauni paversieni! Vides un personības saskarsme! Un formas...

Jāatzīst godīgi, ziņkārī uzkurinat šī žagata prot. Tāpēc es tagad sēžu kā uz adatom. Un, gaidīšanu īsinot, lieku darboties personīgajai iztēlei: kādi pēcpusdienas tērpi tad man būtu vajadzīgi, lai tie, mākslas zinātnieku vārdiem runājot, atbilstu videi un sabiedrībai.

Ja būtu izvēles iespējas, es laikam pirmām kārtām apstātos pie kombinezona. Krāsa? Hm... Kāda tai nozīme, ja gar ietvēm pelēks kā diķi un pirmā garāmbraucošā mašina tevi nošlac pilnā augumā. Tātad — kombinezons.

Tā arī pierakstīsim. Bet tas nedrīkstētu būt parasta bikšveste. Kas apģērba kultūrā galvenais? Lai mūsu tērps pildītu kādu racionālu virsuzdevumu. Tāpēc mans kombinezons no vienas vietas būs nošūts ar lielākiem un ma-

zākiem pakaramajiem. Tūlīt, tūlīt uzskicēšu vienu modeļa variantu... Tā, pats elegantākais un spožākais aķis tomēr jāpiešuj priekšā. Uz aizmugurē esošajiem var sakārt visu otršķirīgo mantiņu: tiklīņus ar kartupeļiem un kāļiem, no mazgātavas dabūto veļas saini, bibliotēka paņemtās grāmatas — mīļi, bez tām taču nevar dzīvot inteliģenta sievietē! —, turpat būs iespējams piekabināt somu ar tukšajām piena pudelēm un ķeseli ar pilnajām. Kolosāli, vai ne? Bet uz

priekšējā āķa es kāršu vienīgi savu eleganto rokassomiņu ar matu, nagu un sejas kopšanas līdzekļiem. Šim mantām allaž jābūt pa rokai, ja esi īsta sieviete.

Sausmas, es taču pilnīgi aizmirsu apavus! Rita pusē sieviete vēl var iziet cilvēkos šā un tā, bet pēcpusdienas tērps prasa to visos sīkumos saskaņot ar kurpēm. Nja, šis var izrādīties vislielākais klupšanas akmens. Tā manta, ko mūsu veikali tirgo ar kurpju nosaukumu, patiesība ir no inkvizīcijas laikiem saglabājušies spāņu zabaki. Ja tos aiz vieglprātības uzvelk kājas, var notikt tā... Nu, kā ar manu draudzeni Loniju. Virs šai atnes uz dzimumdienu tupeles. Lonija uzvelk, pasper pāris solus, salīmst un iekļiedzas:

— Mīļais, es, goda vārds, ar to blondo Jāni biju uz restorānu tikai vienu vienīgu reizi, un arī tad viņš aizmuka pirms rēķina maksāšanas. Zveru, nekad, nekad vairs!...

Tas, kāda veidā kopš viduslaikiem līdz mūsdienām saglabāties milzīgais daudzums dažādu apavu, acīmredzot ir viens no daudzajiem vēstures baltajiem plankumiem. Turklāt man šķiet, ka inkvizīcijas procesā saražoto tupeļu kļūst arvien vairāk. Nav jau nekāds brīnums. Seno laiku amatnieki zināja milzumu visādu noslēpumu.

Labi, tas lai pagaidām paliek. Tātad — ko vilkt kājās pie kombinezona, lai es izskatītos kā īsta smalka dāma? Vispār jau derētu divi pāri. Viens varētu būt kaut kas elegants, ar smailiem, adatiņpapēžiem. Tādus pēc vajadzības var kārtīgi iecirst asfalta, lai tevi leti vis neizkustinātu. Ak, ja man būtu bijis kājās kaut kas tāds aizvakar, kad es triecienā mēģināju ieņemt desu bodi, kur jau labu laiku pirms atvēršanas stāvēja rinda. Es tās modribu iemidzināju, pievēršot uzmanību jumīkiem, kuri ielas pretējā pusē turējās pie nama skurstēna. Par jumīkiem mūsu pilsētā tik sen nekas nebija dzirdēts, ka gados jaunākās desu kārotajas šo amatu nosaukumu noturēja par kaut kādu divdomību. Kamēr vecākās ieviesa skaidrību, es pielāvījos durvīm tai mirkli, kad tās vēra vaļa,

tāpēc pūlis mani aiznesa un nolika taisni pie letes. Ja man būtu bijusi iespēja iecirst zemē papežus, es to desu dabūtu uz galvošanu. Tā sakot, butu iepirkusies pēc augstākās klases, kā istai dāmai nākas: lūdzu, man šito likumiņu, un, ja jums nav grūti, vēl no tā brūnā, un, tā kā jūs esat ļoti laipna, tad vēl... Papēžus betonā iecirtusi, es tur stāvētu kā klints, lai jau tās varnas ķērc, gan būtu aprimušas.

Otrajā varianta man derētu kaut kas masīvs... O, ta ir ideja — ar ritenīšiem apakša, ka skritulenēm! Tikai no izturīgāka metāla. Lai varētu vest vismaz pāris centnerus. Mūsdienu inteliģentā sievietē taču ik dienas nēsā sev līdzī ne tikai divas vai trīs augstākās izglītības, ne tikai vairākas svešvalodas un neskaitāmas darba gaitā apgūtās saskarīgās profesijas. Un ne tikai savu vāro, gleznam orhidejas ziedam līdzīgo dvēseli. Par politisko modribu es nemaz nerunāju — tas saprotams pats par sevi! Mūsdienu sievietē stiep sev līdzī ap pustonnu derīgas kravas. Bērnu — un reizem viru — nerēķinot.

Ista sieviete nekad nedrīkst staigāt sašūkusī. Phe, kam tāda vajadzīga! Nesen dzirdēju, ka vienu tādu ar nodurtam acīm un bālu vaigu izvērtēja divi braši tautieši.

— Nē, es viņu neņemtu, — viens teica. — Sītāda mani nepānesis, kad palieku švaks.

— Skaidrs, ka nē, — otrs piekrita. — Un arī piekto darbiņu šī diezin vai spēs pieķert, lai ģimenei tiktu lieka kapeiciņa.

Nu? Kā naglai pa mīcīti! Toties mani tie dēlieši būtu gēmuši, tas pat aizsietām acīm redzams.

Paga, bet vai šajā tērpā es izskatīšos pietiekami eleganta? Turklāt ista sieviete nedrīkst būt līdzīga pagājušā gadsimta mūkeņei. Jābūt kādam šķelūminam, kādai it kā nejausī vaļā atstātai podziņai... Vārdu sakot... neaizmirsīsim mazu pikantēriju! To vislabāk var izmantot mājas apģērbā. Tadā, teiksim, brīvi kritošā... Ta, ta... Plūstošās līnijas ļoti labi noslēptu padusēs iēšūtās apjomīgās kabatas. Deru,

ka ar šo detaļu esmu iezāģējusi Dioru namam, Burdai, Ivam Senlorānam, par pašmāju zaiceviem nemaz nerunājot! Un varu galvu likt ķīlā, ka šāds pēcpusdienas tērpa risinājums paver pavisam jaunas funkcijas kabatai. Šādā padusū kabata mūsdienu sievietē var ielikt no saldētavas izņemtus kūkas galvu vai liellopu kajas — lai atrāk atlaižas. Viņa var pilnā vārda nozīmē pie sirds sasildīt ģimenes aizaidu, tajā pašā laikā veidkama citus namamātes pienākumus — teiksim, tīrot kanalizāciju, sanāglojot nerātno atvašu, salauztās mebeles un pa starpām rotaļīgi padarot dažus citus sievišķīgus darbiņus.

Vai! Bet kur tad rotas, kam jāpasvīturo mans nesalaužamais dzīvesprieka pilnais raksturs, Ievas meitas noslēpumainība un neapreķināmība? Kāda ķēdīte vai medaļjons... Nē, manas važiņas laikam tomēr nebus tik izturīgas, lai tajās iekarīnātu zupas karoti, galas cirvīti un citus manai draiski iecerētajai pēcpusdienas tualetei piemērotus aksesuārus. Bet ja es lietotu šim nolūkam ādas — zamsa! — sloksnīti? Tas izskatītos pat mazliet tautiski, vai ne? Komplektā ar liepu lūku šļūcenēm. Es jau pilnīgi redzu šos neatkārtojamos, pēc meža smaržojošos majas apavus!

Un nu man vajadzētu kaut ko guļamistabai. Kaut ko tādu... Ja, bet ko? Sasodīts, galīgi izkūpējis no galvas: kam mūsdienu sievietei ir guļamistaba? Kādas sabiedriskas funkcijas mūsdienu sievietei ir guļamistabā? Būs jāpaškirsta enciklopēdijas, lai manu tērpu ansambli līdz galam atbilstu vides un personības saskarsmei. Uz ef-ef! — ka sāka viens man pazīstams dzīvs klasiķis.

— ES ESMU PAR VĒL LIELĀKU ATKLĀTĪBU!

G. VĪNĒDZIS

A. LIEPIŅŠ

G. ZIKMANE

MAZA ESEJA PAR MUMS PAŠIEM

Iedzīvotājus pie mums nosacīti var iedalīt trijās grupās: a) starķu atnestie, b) kauns teikt, kā piedzimušie, c) kāpostos atrastie.

Trešā grupa vēl savukart dalās divās apakšgrupās: individos, kas uziēti svaigos, tas ir, augošos kāpostos, un individos, kas brīnumainā kārtā konstatēti skābos kāpostos. Pirmie acimredzot atrasti piemājas sakņu darziņos vai kolhozu laukos. Šajā sakara neizbēgami rodas neskaidrības jeb, kā tagad pienemts teikt, — baltie plankumi. Proti, rudenos kāposti no laukiem tiek novakti. Pat dienvidu reģionos. Bet pie mums ir samērā liels to pilsoņu kontingents, kuru pases izdarītie ieraksti liecina, ka tie atrasti tieši ziemas mēnešos. Pie tam gan jau minētajos dienvidu reģionos, gan arī tados reģionos, kur stipri vēsā klimata dēļ kāposti vispār netiek kultivēti. Tieši ar to tad arī izskaidrojams skābo kāpostu fenomens, tas ir, bērnu atrašana skābos kāpostos, un šo indivīdu cieša parliecība par savu izņēmuma stavokli.

Katra no šīm grupām ir ļoti individuāla un atšķirīga no pārējām. Bet atrodamas arī kopīgas iezīmes.

Tā, piemēram, pirmās un trešās grupas pārstāvji ir vienlīdz pārliecināti, ka viņi un viņu bērni nav un nevar būt nākuši pasaulē tadā nepieklājīgā veidā, kā to apgalvo otrās grupas pārstāvji, bet gan visnotaļ tikumīgi atrasti kāpostos vai pēc iepriekšējās vienošanās tos piegādājis starķis. Tāpēc iepriekš minētie pirmās un trešās grupas pilsoņi vienprātīgi nostājas pret dažām otrās grupas pedagogiskajām metodēm un bērnu žurnāliem, kas nepārprotami versti

uz jaunās paaudzes samaitāšanu. Kāpostos atrastie biedri paceluši šos jautājumus principiālos augstumos un kategoriski nosodījuši.

Visvairāk kopīgu iezīmju sauskatāms pirmās un trešās grupas indivīdiem. Ka piemēram: pirmējīga avižu lasīšana, aktieru, žurnālistu un televīzijas diktoru dievinašana, izteikta tieksme uz piketešanu.

Kaut arī pirmās grupas indivīdus, atšķirībā no otrās grupas indivīdiem, atnesuši starķi, nedz vieni, nedz otri lielās dusmas vai sajusma nemedz piesaukt uzrunātas personas mammu, kā to bieži dara trešās grupas indivīdi. Izņēmums ir tie pirmās grupas pārstāvji, kas īpašos dvēseles pacilatības brīžos piemin svēto jaunavu.

Pirmās grupas indivīdiem raksturīga stūrgalvība. Pat bērnu dārza vecumā viņi slikti padodas agitācijai un visparpieņemtiem vestures skaidrojumiem. Domāšanai pietrūkst vēriena un augsta lidojuma, kur visticamāk arī rodas izskaidrojums tam, kāpēc šie indivīdi parasti netaiga pa zālieniem, nemet zemē cigarešu galus un reti maina darbu un dzīves vietas. Turpretī samērā bieži maina laulātos draugus.

Ja nepieklājīgi dzimušajam vai starķa atnestajam indivīdam ieminas par viņa rašanās vietu, viņš ir necerēti aizkustināts un var sakt gari un plaši stāstīt par kādu šķērslīnu, plaviņu vai necilas upes līcīti. Tāpēc ieteicams tos uz šādam tēmām neuzvedināt.

Glūži pretēji tas ir ar kāpostos atrastajiem. Tos šāda ieminēšanās par piemājas lauciņiem vai kolhozu plantācijām, kuros tie atrasti, stipri kaitina vai pat sa-

dusmo. Tā vietā, lai jūsmīgi aprakstītu šos gleznainos dabas stūrīšus, augšminētie pilsoņi un biedri autoritatīvi paskaidros jums, ka jūsu mājas nav tikai jūsu, bet gan viņu un jūsu kopīgās mājas. Un katrā ziņā atgādinās jums par savām tiesībām.

Trešās grupas pārstāvjiem nav raksturīga pieķeršanās tām vietām, kur tie ieraudzījuši saules gaismu un kuras civilizētā pasaulē pieņemts saukt par dzimtajām vietām. Tieši otrādi — trešās grupas indivīdi masveidīgi atstāj šīs vietas. Lai cik gleznainas tās arī būtu. Un vislabprātāk apmetas tieši tajos zemes pleišos, kuros apdzīvo starķu atnestie un ķecerīgi piedzimušie.

Tā kā augšminētās grupas indivīdi ir ļoti uzņēmīgi un drosmīgi, tos nebaida nedz tāli pārbraucieni, nedz biļešu cenas, nedz bērnu un paklāju transportēšana. Celā dodas gan vārgas večiņas, gan zaloksni spēkavīri. Viņi visi ir ļoti progresīvi, un tādēļ novecojušies aizspriedumi ka domāšana par senču atdusas vietām vai dzimtā novada laukiem, kas pamesti pārvēršas atmatās, nespej viņus ietekmēt. Pat sievas un jaunavas, kam pienācis laiks meklēt mazos kapostu cilvēciņus, nebaudoties riska, pošas celā, lai atrastu savus mazuliņus kaut vai pilsētas sakņu bazē, ja nebūs piemērotas vietas.

Celju uz jaukajām pilsētām un iekoptajiem lauciņiem kāpostos atrastie pilsoņi un biedri atrod tikpat nemaldīgi ka pravieša piekritēji atrod Meku. Tikai ar to starpību, ka svētcēlnieki savā vientiesībā nepieprasa Mekā nedz kopmitnes, nedz dzīvokļus, bet pietieciņi atgriežas tur, no kurienes ieradusies. Kāpostos atra-

tie indivīdi to nedara un neko nedaris, jo viņu domāšanai un rīcībai ir pavisam cits vēriens. Viņi drīzāk piekritīs pārcelties uz Marsu nekā atgriezties sakn dārzos un dziesmas apdziedātajos nepārredzamajos plašumos, kuriem nākuši. Viņi grib dzīvot būvēt vislielākās rūpnīcas un de dzīgi cīnīties par savām tiesībām tikai un vienīgi starķu atnesto un nesaprotami kā pie dzimušo pilsētas un mazajos lauciņos. Tas nekas, ka dažviet tie ir smilšaini un stipri akmeņaini. To var pieciest.

Būtiskākā atšķirība starp augšminētajām grupām ir tā, ka starķu atnestie un kauns teikt kā piedzimušie subjekti no savām mīļajām vietām projām neiet. Ir izdarīti vairāki mēģinājumi lopu vagonos aizvest tos labi talu un ilgāku laiku turet liela aukstumā. Eksperimenti nav izdevušies. Tie, kas palikuši dzīvi, spītīgi atgriezušies savās pilsētās un savos lauciņos, un pie savas valodas. Atpakaļ lūkojas pat tādi indivīdi, kuriem palaimējies nokļūt reģionos, kur veikalos vienmer ir desa un «Salamandras» kurpes. Tāpēc kāpostos atrastajiem biedriem ir par ko lauzīt galvas un runāt patriotiskos mitiņos. Jo mazo lauciņu un pilsētu infrastruktūra ir tik pārslogota, ka visiem neiznāk dzīvokļi, desa un tiesības.

Visbeidzot atliek tikai piebilst, ka pēc arejā izskata visu triju grupu pārstāvji, neraugoties uz dažādo izcelsmi, tiesībām un izglītības līmeni, ir ļoti līdzīgi. Galva katram ir tikai viena, rokas un kājas — pa divām. Viņi visi ēd maizi, dzer vairāk vai mazāk piesārņotu ūdeni un staigā pa Dieva radīto zemi.

KAS GAN VISS NENOTIEK PASAULĒ!

Nodzīvojis 20 gadus Anglijā, amerikāņu miljardieris Žans Pols Getijs Otrais nolēma lūgt iestādes viņam piešķirt britu pavalstniecību. Taču, konsultējies ar saviem juristiem, viņš atteicās no šīs idejas. Viņam tādā gadījumā vajadzētu maksāt vairāk nodokļu.

Apmeklētāji, kas ieradās Kaltanietes (Sicīlijā, Itālijā) pilsētas mērijā, uzzināja, ka mērs un viņa līdzstrādnieki atrodas komandējumā. Vēlāk avīzēs parādījās fotogrāfija, kurā bija redzama sēru procesija, ko pavada mērijas darbinieki. Tās bija Palermo mafijas šefa Džuzepes di Kustinas bēres. Tagad mērijas ierēdņiem būs jāstājas tiesas priekšā. Viņiem nenāksies atbildēt par sakariem ar noziedzniekiem, bet par darbavietas nelikumīgu pamešanu.

82 gadu vecumā nomira Betānijas (Virdžīnijā, ASV) privātkoleģas vecākais sētnieks Lorens Hummels, atstājot darbavietai, kurā viņš bija nostrādājis 30 gadus, visus savus ietaupījumus — 1 miljonu dolāru. Nekrologā varēja lasīt: «Viņš vienmēr bija kautrīgs, vienkāršs un līdzjūtīgs.»

Bijušais Losandželosas (ASV) viesmīlis Gregs Smits nopelna savu maizīti, pavadīdams par 25 dolāru lielu atlīdzību tūristus pa 80 Holivudas ievērojamām vietām, kur tikušas nogalinātas slavenas kinozvaigznes.

Eiropas Ekonomiskajā Asociācijā pirmo vietu kartupeļu patēriņā uz vienu iedzīvotāju stabili ieņem Īrijas pilsoņi. Pērn viens īris caurmērā apēda 127 kg kartupeļu. Tālākās vietās ierindojās Lielbritānija — 111 kg, Spānija — 107 kg un Beļģija — 103 kg. Vismazāk kartupeļu ēd itālieši — tikai 35 kg uz vienu iedzīvotāju.

Itālijas pilsonim Reno Bolanzas-kam, kas bija notiesāts ar mūža ieslodzījumu cietumā, izdevās izlauzties no soda iestādes, taču drīz viņu atkal aizturēja policija. Par bēgšanas mēģinājumu tiesa viņam piesprieda vēl sešarpus gadus ilgu cietumsodu.

49 gadus vecais Maikls Taločs ir vīrietis, kas nepieciešams tām vientulajām anglietēm, kas vēlas aiziet uz teātri vai pastaigāties pa naksntīgo pilsētu, nebaudoties pazaudēt savu maku vai dzīvību. Misters Taločs nesen nodibinājis firmu. Tā garantē klientēm bruņiniecisku izturēšanos, drošu aizsardzību un visu, ko sagaida no galanta kavaliera. «Varbūt es esmu vecmodīgs, bet mans bizness ir cieņa pret sievieti,» Taločs paskaido.

Šajā numurā zīmēto karikatūru tēmas ir izdomājuši Māris Banders, Gunārs Bērziņš, Dainis Breikšs, Jānis Briņķis, Ludmila Bulikina, Egils Kocers, Armīns Lejiņš, Agris Liepiņš, Imants Melgailis, Edvards Rusmanis, Uldis Sakne un Andrejs Vīte.

Amerikāņu zinātnieki ir nopietni nobažījušies par to, ka tautā arvien lielāku popularitāti iegūst astroloģija un horoskopu sastādīšana. Pēc viņu domām, tas ir kauna traips zemei ar tik augstu zinātnes un tehnikas līmeni. Daudzi ārsti sastāda diagnozi, balstoties uz pacienta dzimšanas datiem, bet daudzi uzņēmēji atsakās pieņemt darbā vienu otru spējīgu speciālistu tikai tāpēc, ka darba meklētāja horoskopa dati neharmonē ar uzņēmuma saimnieka horoskopa rādītājiem.

Divi skoti ir izgudrojuši ierīci, kas padara auto zagšanu praktiski neiespējamu. Kad autoīpašnieks ir konstatējis, ka viņa spēkrats ir nozagts, jaunā ierīce, zaglim nemanot, automobiļa mugurpusē liek uzliesmot uzrakstam «Es esmu nozagts». Bez tam apzagtais var pa radio iedarbināt sirēnu, kas izbūvēta viņa mašīnā.

Lielbritānijā katru gadu nozog 400 000 automobiļu, tāpēc abiem skotiem ir visas izredzes labi nopelnīt.

Kāda Ņujorkas firma piedāvā pircējiem pēc arhitektu un mākslinieku izstrādātiem projektiem dzīvojamās mājas suņiem un kaķiem. Mājas cena ir 80 000 dolāru.

Kāds Singapūras koris bez pārtraukuma dziedāja 74 stundas. Iepriekšējais rekords piederējis kādam Zimbabves korim, kas dziedāja tikai 72 stundas.

39 gadus vecā itāliete Merilina Maha ir uzstādījusi absolūtu pasaules rekordu inteliģencē. Viņa pārbaudē ieguvusi 330 punktus. Tas ir augstākais pasaulē zināmais rezultāts. Fizikis Alberts Einšteins savulaik spēja iegūt tikai 273 punktus.

Amerikānis Toms Vēbers nolēmis Elmvūdas pilsētiņā (Viskonsīnas štātā) izveidot nolaišanās poligonu lidojošajiem šķīvīšiem. Pēc Vēbera domām, starpplanētu lidaparātu vadītāji labprāt kontaktētos ar cilvēkiem, taču, būdami kautrīgi un ļoti audzināti, gaida Zemes iedzīvotāju uzaicinājumu. Par šādu uzaicinājumu būtu jāklūst topošajam Elmvūdas kosmodromam. Palicis tikai neliels stikums — savākt 50 miljonus dolāru, kas nepieciešami tā izbūvei.

VFR Apkārtējās vides aizsardzības ministrs Klauss Tepfers daudz žurnālistu un ziņkārīgo klātbūtnē pārpeldēja Reinu. Ar to ministrs gribēja uzsvērt divus apstākļus: pirmkārt, ka Reinas ūdens kvalitāte jau tiktāl uzlabojusies, ka tajā var droši peldēties, neriskējot nokļūt slimnīcā, un, otrkārt, līdzšinējie pasākumi jāturpina, lai ūdens Reinā kļūtu vēl tīrāks.

ārzemju humors

— Hallo, apdrošināšanas biedrība! Vai mana bāra apdrošināšanas polisi ir spēkā!

«Ludas Matyja, Budapešta»

— Redzu, jūsu vīrs jau mēģinājis televizoru labot...

«Presse», Vīne

— Bet es būšu sekretāre un bieži malnīšu priekšniekus, lai sabiedrībā nebūtu jārādās ar vienu un to pašu vīrieti.

«France Dimanche», Parīze

«Rohač», Bratislava

— Liec mani mierā ar pilsētu! Tiklīdz uz brītiņu atlaidies pagulēt, tev tūlīt sāk iet pāri gājēji!

«Dikobraz», Prāga

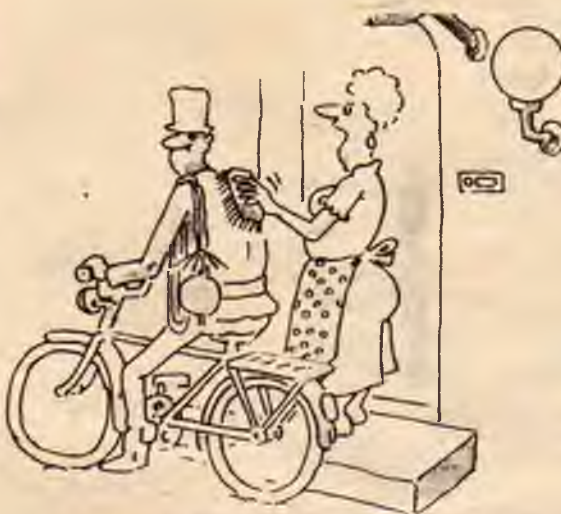
— Nu labi, Magda! Atzīstos, ka izņemu trīs ar pus kro-
nas no aplokšnes, kurā bija ielikta mana alga!

«Billed Bladet», Kopenhāgena

— Tātad tā ir taisnība, ka esi pensijā!

«Stāršel», Sofija

— Pacenties šoreiz tik briesmīgi nenosmērēties!

«Eulenspiegel», Berlīne

«Szpilki», Varšava

«Urzica», Bukareste

DADZIS

№ 15 [787] 1989

Galvenais redaktors
Egons STRAUTIŅŠ

Redakcijas kolēģija:

Harijs GRUNDULIS
Alfrēds IVANOVSKIS
Osvalds MAČS
Staņislavs MATISĀNS
Ēriks OŠS

Edvards RUSMANIS —
galv. māksl. redaktors

Antons SONDORS —
atbildīgais sekretārs

Andrejs VITE —
galv. redaktora vietnieks

Māksl. redaktors —
Uģis MEŽAVILKS

Tehniskais redaktors —
Māris SURVELIS

LKP CK izdevniecība,
226081, Rīgā, Balasta
dambī 3. Laikraksta «Cīņa»
izdevums.

Redakcijas telefoni:
galvenā redaktora
vietniekam — 463872,
atbildīgajam sekretā-
ram — 460331, vēstuļu no-
dājai — 469568.

Nodots salikšanai 7.07.89. Pa-
rakstīts iespēšanai 27.07.89. JT
00457. Formāts 70X100/8. Ofseta
papīrs Nr. 2. Ofseta tehnika. 2,58
uzsk. iespiedl., 7,8 uzsk. krāsu
novilkumi, 3,77 izd. l. Metiens
125 000 eks. Pasūt. Nr. 1090. Maksā
30 kap. Redakcijas adrese: 226081,
Rīgā, Balasta dambī 3, ab. k. 19.
Iespēsts Latvijas KP CK izdevnie-
cības tipogrāfijā, 226081, Rīgā,
Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Да-
дзис» (Чертлопох). Выходит с
1957 года 2 раза в месяц на ла-
тышском языке. Издательство
ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига,
Баласта дамбис, 3. Адрес редак-
ции: 226081, Рига, Баласта дам-
бис, 3, аб. я. 19. Отпечатано в
типографии Издательства ЦК КП
Латвии, 226081, г. Рига, Баласта
дамбис, 3.

- Ūjā, nelaiž ne tuvumā!
- Viņām tur laikam kaut kāds kongress.